...u. Nr. 8

NUMĂRUL 2 DIN APRILIE 1943

Signal

Churchill...

La 22 Iunie 1941: „Nimeni n'a fost un adversar mai hotărât al comunismului în ultimii 25 ani, ca mine. Nu retrag nici un cuvânt din ce am spus în privinţa aceasta."

Fotografia British Official Photograph, No. A. 14044 (Admiralty Photograph, Crown Copyright Reserved)

Belgia 3 fr. / Boemia-Moravia 4 kr. / Bulgaria 8 leva / Croaţia 10 kuna / Danemarca 50 Øre / Elveţia 55 rape / Finlanda 4,50 mk / Franţa 5 fr. / Grecia 150 dr. / Italia 3 lire Norvegia 50 øre / Portugalia 2 esc. / România 25 lei / Serbia 10 dinari / Slovacia 3 ks. / Spania 1,50 pes. / Suedia 55 öre / Turcia 20 curuşi / Ţările de Jos 20 centime / Ungaria 40 filleri Stiria Inferioară. Ţările de Est 40 Pfg.

Signal

NUMĂRUL 2
DIN APRILIE
Nr. 8/1943

DIN SUMAR:

pagina

Războiul ca luptă mondială

Port fără flotă 6
Nici odată, spun ei 7
Până acum 70.000 12
Detașamentul de luptă Tyroller 16
13 copii 25
Cifra de producție — omul 28

Aspectul nou al lumii — Viitorul Europei

Insula de Giselher Wirsing 8
Cât e de mare Europa? 36
Știința constată 38
Teatru în țara copiilor 33

Cum trăim

25 ani mai târziu 23
Primul film trucat în culori 30
Intre două trenuri 38

COPYRIGHT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

LA BĂTĂLIA PE CELE ȘAPTE MĂRI

BILANȚUL PIERDERILOR DE TONAJ ANGLO-AMERICANE

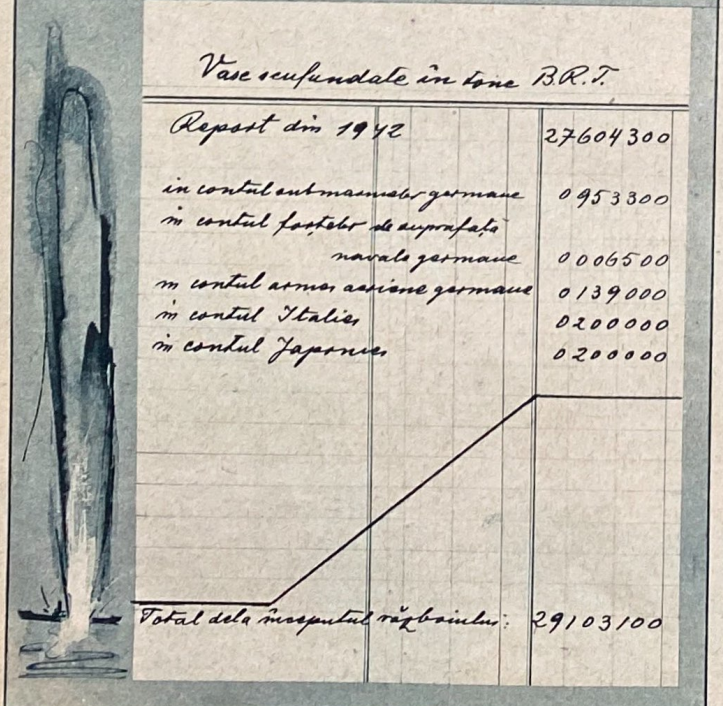

VICTORIOSUL MAHATMA

In timp ce pe câmpiile de luptă din Rusia, Africa și Orientul Extrem se desfășurau lupte îndârjite, în Indii, un om bătrân, solitar, Gandhi, aruncat într'o carceră, atrage asupra sa privirile lumii întregi. El avea numai o singură armă la dispoziția sa: postul. S'a folosit de ea spre a lupta contra lui Churchill împotriva căruia a obținut, la sfârșit, victoria. Acest fapt e hotărâtor gentru viitorul continentului întreg

In Martie 1940, Mahatma Gandhi începuse a treia sa campanie de nesupunere. Insoțit de un grup de indieni îmbrăcați în alb, el pornise spre țărm spre a scoate sare din mare. Era un act simbolic de opoziție împotriva monopolului de fabricație a sării instituit de guvernul englez. Două luni mai târziu el a fost arestat din nou. El mai fusese la închisoare în 1922 și 1924. Cam un an mai târziu Gandhi fusese eliberat de lordul Halifax, (care, ca vice-rege la acea epocă, purta încă numele de lord Irwin). Vice-regele fu obligat să trateze cu Gandhi pe picior de egalitate și să-l invite la Londra, spre a lua parte la conferința mesei rotunde. Atunci dintr'una din primele bănci ale conservatorilor din Camera Comunilor s'a ridicat, protestând, „the Right Honourable Winston Churchill", spre a declara drept un scandal: „că fakiri pe jumătate goi și avocați trădători au voie să urce scările palatului vice-regelui". In ziua aceia a început duelul Churchill-Gandhi.

La începutul lui Martie, când Gandhi a părăsit camera în care petrecuse cele trei săptămâni de post, chiar și ziarele engleze au trebuit să admită că în acest duel, în care forța brutală se opunea celei mai înalte concentrări spirituale, Churchill suferise o înfrângere. S'a zis, în Anglia, că a fost o bătălie pierdută. Indostanii au dat lui Gandhi vechiul titlu de onoare „Mahatma", ceiace însemnează „suflet mare". Toți cei care au întâlnit vr'odată pe Gandhi, au constatat că din acest om radiază o liniște superioară, senină, care covârșește pe adversarii săi. Lordul Linlithgow, vice-rege la Delhi din 1936, nu va trece la posteritate decât prin faima de a fi fost temnicerul lui Gandhi. Mahatma, în vârsta de șaptezeci și trei de ani, era perfect conștient de situația sa în clipa când a luat hotărârea de a muri pentru libertatea Indiilor.

El a dat astfel dovada, că marea politică engleză a secolelor trecute se află astăzi în decădere și neputință. Indienii înșiși consideră pe Gandhi nu numai ca un sfânt, ci și ca un realist. Tocmai aceste contraste reunite în ființa sa au făcut din el personalitatea proeminentă a Indiilor. Odinioară el n'a fost deloc un adversar înverșunat al Angliei și înclina mai curând spre compromisuri, el posedă totuși îndărătnicia adevăratului combatant. Cu toate acestea el detestă lupta și recomandă evitarea violenței. E probabil convins de mult, că el însuși este numai un precursor al independenței Indiilor. Indiile, zice el, nu vor putea avea o conștiință de viața proprie decât după o evoluție progresivă. Ea va fi ca un fruct copt, care trebuie cules, într'o zi, de pe pomul uscat al sistemului colonial englez. Și tocmai de aceia el a devenit revoluționar. In acele săptămâni lungi de post, când Gandhi se afla între viață și moarte, englezii și-au dat seama de urmările incalculabile pe care le-ar provoca moartea sa. Chiar dacă trupul lui Gandhi n'ar fi putut suporta efectele postului, vă rămâne legenda nepieritoare prin care, dincolo de moarte, Gandhi va putea conduce mai departe masele indostane. Aceasta este diferența între campania de post a lui Gandhi din 1943 și posturile sale de altădată în închisoare. Viu sau mort, liber sau închis, puterea acestui „fakir pe jumătate gol", cum l-a numit odată Churchill cu atâta dispreț, nu va mai putea fi înfrântă.

Când Gandhi a părăsit, în 1915, Africa de Sud spre a se întoarce în Indii, el găsi aci o clasă superioară indostană, formată de Anglia și dominată moralmente de ea, o clasă care nu era nici dispusă, nici capabilă să întreprindă

La clișeul de pe copertă:

„Signal" a publicat în ultimul său număr o fotografie reprezentând conferința dela Casablanca. Această ilustrație a provocat, cum reiese din numeroasele scrisori primite, mare senzație. De aceia o publicăm din nou, expunând pe copertă figura binecunoscută a exponentului principal al societății engleze. In modul acesta a fost reținut definitiv documentul nemulțumirii ce a domnit la Casblanca. Ilustrația este de altfel o

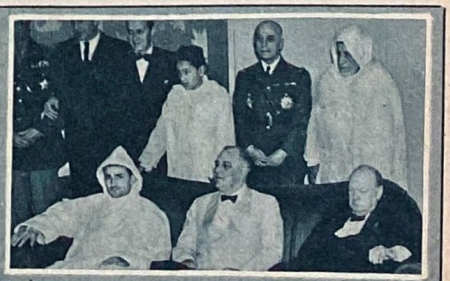

fotografie oficială engleză. Articolul lui Giselher Wirsing din pagina 8 se ocupă cu această pătură superioară engleză, al cărei exponent este Churchill

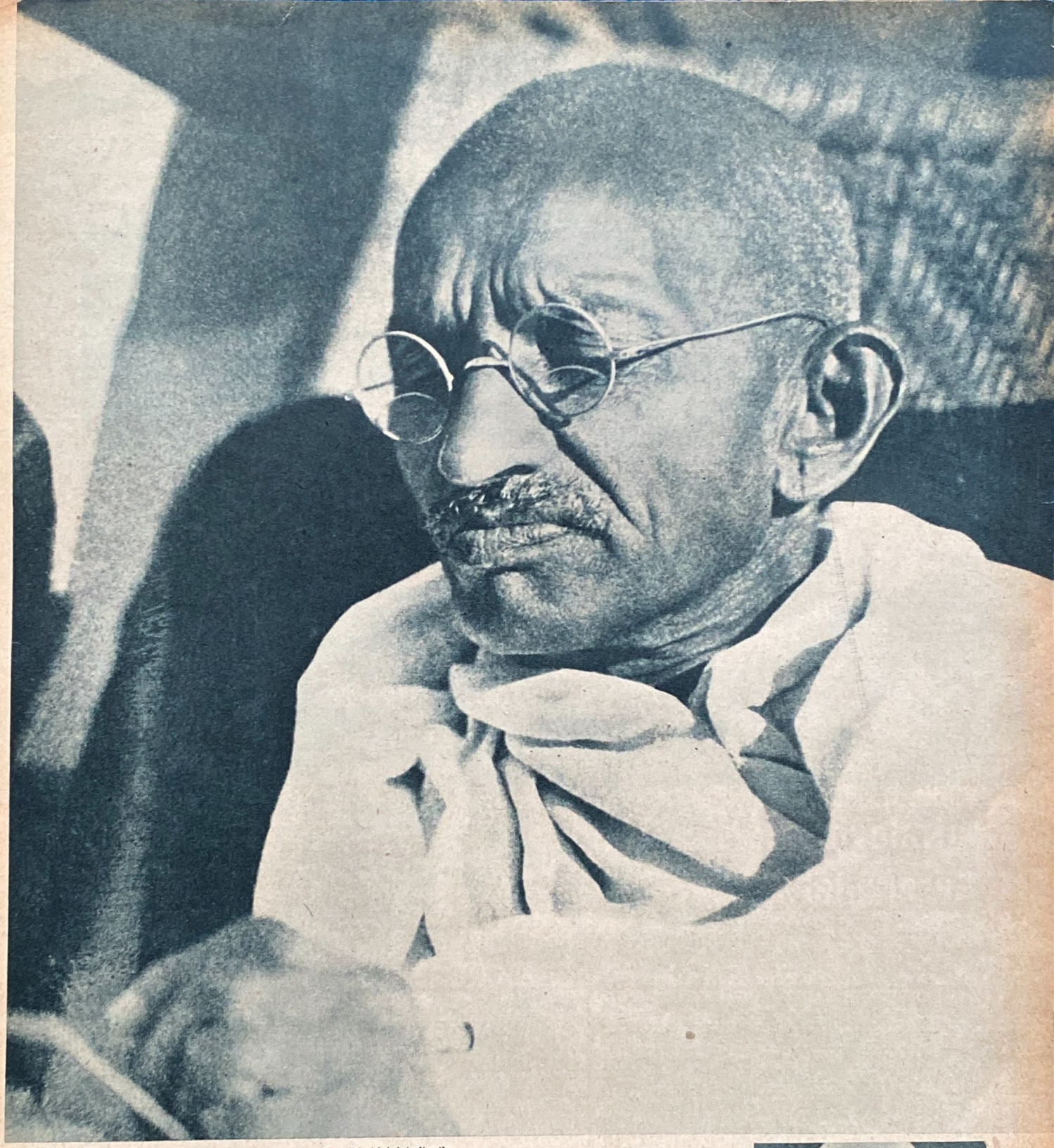

Gandhi, idolul indienilor

lupta pentru libertate. În afară de această clasă nu mai era decât o massă amorfă de 350 milioane fiinţe umane, care n'avea nici măcar conştiinţa ei însăşi şi care nu putea servi nici de departe ca bază pentru o mişcare de independenţă. Gandhi a transformat complect Indiile. Scopul vieţei sale a fost, la început, să pregătească această clasă de indieni, s'o elibereze de sub jugul gândirii engleze sub a cărei stăpânire se afla şi să-i redea sentimentul naţional. Tot ce a întreprins apoi în urmă: „rezistenţa pasivă", „propaganda torcătorului", „marşul sării", „acţiunea pentru paria" şi unirea pe care a stabilit-o între indostani şi musulmani, toate acestea aveau la început numai un singur scop: eliberarea spirituală a Indiilor din felul de viaţă britanic, devenit prea puternic şi la care indienii doritori de a menţine rangul în societatea înaltă, aderaseră în cursul primului război mondial. Gandhi a restabilit legăturile dintre massele anonime şi această clasă superioară indostană, pe care a reuşit s'o readucă la sentimentul naţional. El a fost mediatorul şi se poate spune că, în cursul unei activităţi de aproape trezeci de ani, el a creiat din Indii o ţară nouă.

Când Gandhi a intrat în celula unde avea să postească, el ştia că poate nu va mai ieşi viu. El consideră însă opera vieţei sale ca afârşită. Ţelul său n'a fost lupta pentru eliberarea propriu-zisă, ci pentru pregătirea acesteia. Bose şi cercul său reprezintă de mai mult timp acea generaţie tânără, care este decisă a lua parte activă la lupta pentru eliberarea Indiilor. Gandhi, „sufletul cel mare", este mai mult decât un factor politic: el a devenit încarnaţia şi simbolul unui popor întreg, care, în lupta pentru dreptul său, poate constata zilnic ce valoare au promisiunile lui Churchill, şi Roosevelt înscrise solemn în Charta Atlantica.

G. W.

Vice-regele Angliei la Delhi, *lordul Linithgow, guvernează dela 1936, fără a avea până acum succesorul dorit*

Contralovitura Germaniei

O hartă care ne arată represaliile cele mai importante

Cu toate că Germania s'a pronunțat totdeauna contra atacurilor aeriene asupra orașelor deschise, Anglia a început acest gen de război cu intenția da a influența asupra „moralului populațiunii civile." Expresia concepțiunii britanice politico-religioase, de neînțeles pentru un european, o găsim în cuvintele vicarului Wootten, Cottam, care scria încă la 31 Octomvrie 1940, în „Daily Mail": „Vă spun, distrugeți catedrala din Colonia, bombardați biserica Sf. Petru din Roma, ordonați flotei să bombardeze Genova și să distrugă oameni, femei și copii și palate de marmoră." Astfel de cuvinte au inspirat actele care au semănat peste tot moartea și ruina: copii omoriți în Olanda, comori de artă distruse în Italia, biserici și spitaluri dărâmate în Germania, populația civilă victimă a raidurilor engleze în Franța, în Belgia și în alte țări. Numai dela 10 la 13 Mai 1940 au urmat 71 atacuri aeriene engleze asupra Germaniei, din care 51 asupra unor obiective categoric ne-militare. Cu toate avertismentele, atacurile massive au continuat. Germania a început represaliile sale împotriva Marei Britanii abia la 20 Iunie 1940. Până astăzi numărăm peste 1300 atacuri de represalii citate în comunicatele Inaltului Comandament. Fiecare flacără mică de pe harta de mai sus reprezintă un atac.

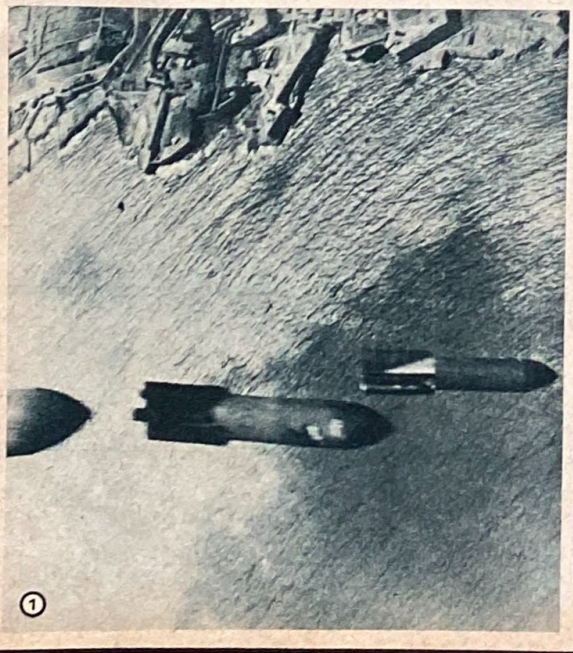

O lansare de bombe urmărită cu aparatul fotografic

In cursul unui atac asupra obiectivelor militare ale Maltei, reporterul de război PK a urmărit cu aparatul său căderea bombelor din momentul lansării până la punctul final. Un specialist a calculat această curbă şi a desenat-o

La cele cinci clişee de mai jos

1 **Se lansează o serie de bombe!** *Sus, în clişeu, se află instalaţiile fortului Ricasoli, la Malta. Aparatul urmăreşte bombele*

2 **Toate bombele au fost aruncate.** *Avionul face imediat un viraj la dreapta. Din cauza aceasta se pare că bombele ar atinge fortul . . .*

3 **. . . dar ele continuă calea lor** *deasupra fortului şi a bazinului din port. Viteza de cădere sporeşte, de aceea bombele par mici de tot*

4 **Ce s'a întâmplat cu ele?** *Acum nu se mai poate vedea nici o bombă. Ele cad spre ţinta lor undeva peste La Valetta*

5 **Iată-le din nou!** *Ele ating, în serie, poziţiile de apărare antiaeriană ale fortului Manoel, instalate în fâşia de pământ de lângă clădiri*

→

Fotografiat şi recalculat! *Schiţa ne arată locul de unde au fost luate cele cinci fotografii. In momentul lansării bombelor (primul clişeu) avionul se afla cam la 4000 metri. La fotografia a doua, avionul se afla 300 metri mai departe şi făcuse un viraj uşor spre dreapta. Bombele au început curba lor de cădere. (Proecţia curbei permite constatarea deplasării laterale a avionului.) Îndată după fotografia a treia, avionul începe un picaj scurt spre a induce în eroare apărarea antiaeriană inamică (fotografia a patra). Apoi avionul de luptă ia altitudine, făcând un viraj brusc de întoarcere. (Fotografia a cincia)*

Fotografii: reporter de război Ramm (PK) Desenul: Heinisch

Fotografia din pagina următoare, luată de un avion de recunoaştere, ne arată aspectul actual al portului La Valetta

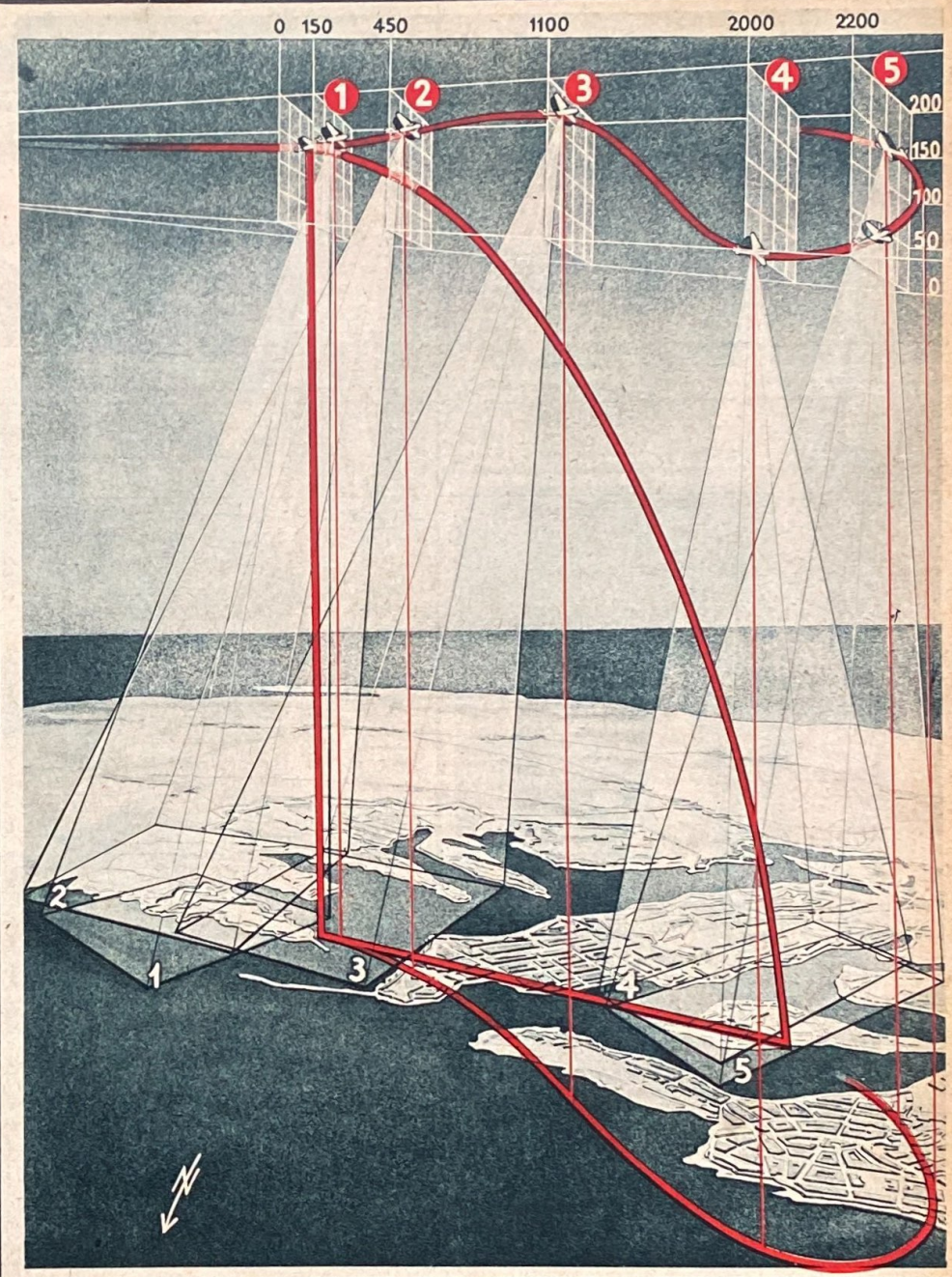

Portul fără flotă

Malta, fortăreață insulară și colonie a coroanei britanice, cu portul său, Valetta, era alături de Gibraltar și Alexandria, o bază navală foarte importantă a flotei engleze în Mediterana. După loviturile date de aviația germano-italiană, acest port de război și de comerț este aproape pustiu. „Signal" publică fotografia cea mai recentă, luată de un avion de recunoaștere, cu trei măriri parțiale ale acestui port care odinioară fusese atât de important

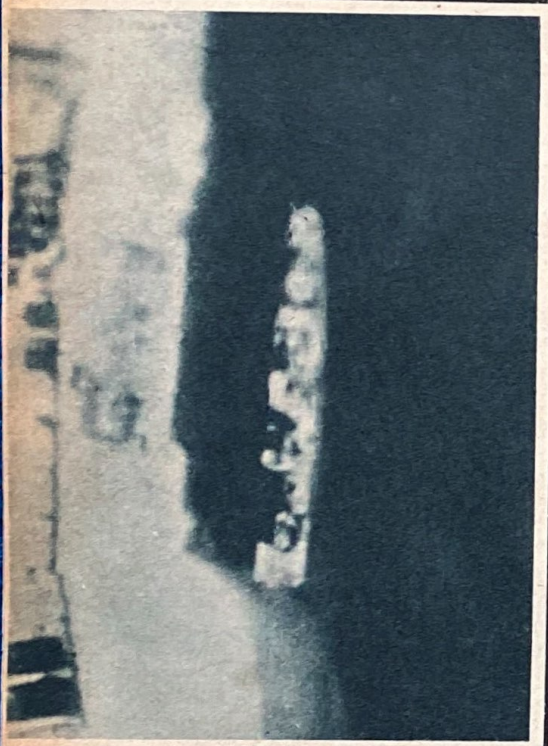

Nr. 5 — Distrugător fără proră. *Bomba unui avion Stuka a smuls întreaga parte din față a acestui distrugător*

La Valetta, cimitirul de vase. *Dintr'o fotografie recentă a portului La Valetta din Malta, luată la o înălțime de mai multe mii de metri, de un avion de recunoaștere german. Între vasele avariate și distruse: un vas-cisternă avariat de 9800 tone (1), un vas-cazarmă de 12000 tone, de asemenea avariat (2), o corvetă culcată într'o parte (3), o vedetă scufundată (4), un distrugător fără proră (5), un cargobot scufundat de 8000 tone (6), un alt cargobot scufundat de 6500 tone (7), un distrugător de clasa Javelin distrus în docul uscat (8)*

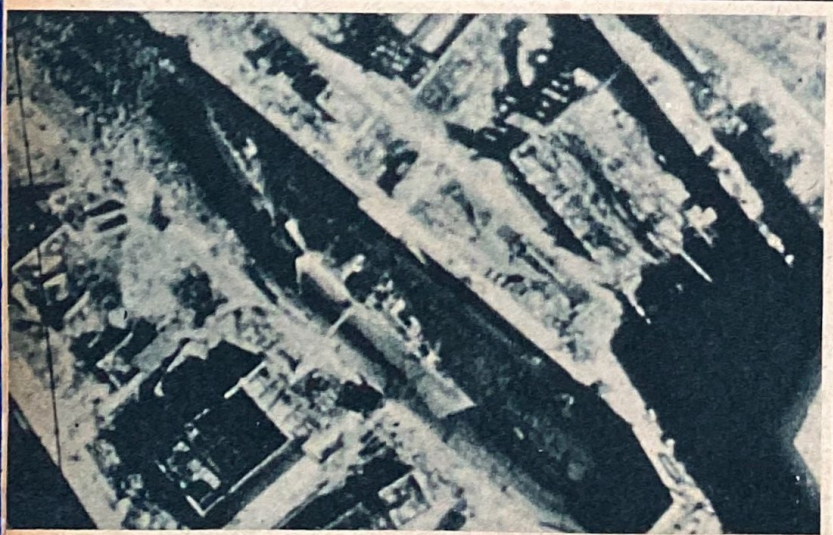

Nr. 8 — Distrugător distrus într'un doc uscat. *O bombă de calibru mare a răsturnat un distrugător aflat în reparație pe docul uscat și în același timp a scos din uz docul*

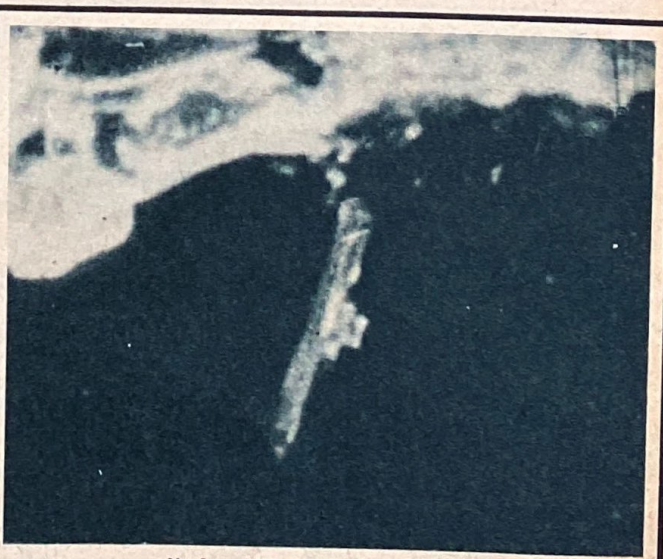

Nr. 3 — Corvetă aplecată într'o parte. *Aparatul fotografic descoperă chiar și vasul scufundat și aplecat într'o parte. De pe pământ se vede numai suprafața liniștită a apei*

Serviciul de ordine al voluntarilor ucrainieni la apel. *In cadrele unei serbări militare comandantul unui oraş ucrainian ocupat vizitează pe voluntarii serviciului de ordine local. Aceste trupe au misiuni felurite. Inainte de toate pe aceia de a apăra cu arma în mână viaţa şi proprietatea concetăţenilor lor*

Fotografii: PK-reporter de război Collmer

Niciodată! spun ei...

Un reportaj despre Serviciul de ordine al voluntarilor ucrainieni

In teritoriile de Răsărit eliberate de bolşevism, voluntari localnici luptă, sub conducere germană, contra bandelor bolşevice. Ei luptă spre a asigura ţării lor un viitor fără elemente bolşevice

Distincţie pentru acte de curaj. *Comandantul oraşului decorează pe câţiva voluntari cu Medalia de Curaj a batalioanelor din Răsărit. Sunt oameni cari s'au distins deosebit cu prilejul combaterii bandelor*

El ştie ce este bolşevismul. *„Mai bine să mor în luptă, decât să mai suport odată traiul sub bolşevici", spune acest om reporterului nostru de război. El a fost deasemenea unul din cei decoraţi la apel cu medalia pentru acte de curaj*

INSULA

Istoria unei revoluții împotmolite

De Giselher Wirsing

Poporul insular al englezilor este complect izolat de la izbucnirea acestui război, în orice caz din vara anului 1940. Aproape nimeni, cu excepția soldaților, nu poate părăsi țara. Numai foarte puțini vizitatori mai vin dinafară. Anglia a pierdut contactul cu Europa. Ea se vede din ce în ce mai mult la discreția forțelor copleșitoare ale aliatului său. In Europa se poate pune întrebarea, ce efecte interne a putut exercita războiul asupra insulei? Englezii sunt ei conduși de idei noui? Merg ei pe o cale nouă? Nu am putea da răspunsuri pripite în direcția aceasta. Expunem lucrurile așa cum sunt ele în realitate

In primul deceniu după războiul mondial, un olandez spiritual a publicat despre Anglia o carte purtând titlul bizar: „The English are they human?" — „Sunt englezii oameni ca toți oamenii?" In cartea sa el descria faptul cât se poate de ciudat, că există două feluri de englezi, cu totul diferite. Acest olandez, care a trăit mai multe decenii în Anglia, este de părere că aceste două specii de englezi au prea puțin comun. Pot fi deosebiți foarte ușor. Unii pronunță pe „H" la începutul cuvintelor, ceilalți îl înghit. Această diferență exterioară este mai mult decât o chestiune de dialect. Dacă un englez zice „home" sau „ome", este mai curând semnul infailibil al castei, ceva echivalent cu tatuajul unui indian. Ceiace străinătatea știe despre Anglia, exceptând poate porturile între Lisabona și Shanghai, se referă numai la cei care pronunță „home". Aceștia reprezintă însă, față de numărul total al englezilor, o fracțiune surprinzător de mică. Ei sunt însă cei care contează. Milioanele de oameni care continuă a pronunța „ome" și „unger", formează Anglia anonimă, necunoscută, s'ar putea spune, inexplorată încă. Tot atât de necunoscută, ca triburile din Africa cea mai obscură. Se poate trăi decenii întregi în Anglia, la Londra, fără a cunoaște mare lucru despre poporul însuși care formează națiunea engleză.

„Socialismul bombelor" din 1940

Admitem că scriitorul nostru olandez exagerează puțin. In 1940, englezii aveau în orice caz, sentimentul că în țara lor se petrece o revoluție liniștită, fiindcă pe vremea aceia oamenii care pronunțau „home", „hunger" și „hun", s'au întâlnit în adăposturi antiaeriene, uniți prin aceleași primejdii, cu oameni ale căror buze grosolane nu puteau pronunța pe acel „H" trădător. Corespondenții americani la Londra erau pe atunci direct entusiasmați. In coloane întregi de cablograme ei anunțau acasă că în Anglia a început o revoluție socială, fiindcă doamnele în blănuri de hermină ar fi avut acum, cu „Cockney-People" din Eastend, prima oară în viața lor, convorbiri mai îndelungate decât cum fusese cazul în contactul lor cu șoferii de taxiuri și hamalii din gări. Pentru prima oară în istorie se zărea un fel de democrație britanică. Era în luna aceia după „Dunkerque", în care „Punch" a publicat un desen reprezentând un gentleman englez în frac, cu capă și joben, împreună cu un hamal din port, în coșul de gardă al catargului, pe un vas ce se scufunda, amândoi încercând să nu schimbe cumva centurile lor de salvare din care una purta inscripția „for gentlemen", cealaltă „for men".

Era pe vremea când Churchill formase tocmai guvernul cu conducătorii partidului laburist și o caricatură prezintă pe Ernest Bevin, cu mânecile suflecate și fața întunecată, fugind în grabă dela „Transport House", sediul birocraților sindicaliști, spre White Hall, sediul guvernului. Era vremea în care în toată presa engleză și mai ales în revistele foarte răspândite și influente se anunța că s'a născut o Anglie nouă. Simbolul acelui „H" care separa până acum pe englezi — în mod invizibil dar în același timp neîndurător — în două caste cu totul separate, avea să dispară acum. Se părea că ar fi sosit momentul când stratul social superior care a stăpânit atâtea secole, singur, Anglia, se va retrage și va face loc unor oameni noui, unor idei noui, unei întocmiri sociale noui. Churchill, din casa ducilor de Marlborough, omul care, ca cel mai autentic Tory și personificarea însăși a dreptei extreme a partidului conservator, fusese până atunci reprezentantul cel mai aprig al vechiului stat de clase britanic, dădea de înțeles, că el și-ar fi schimbat vederile și ar fi gata să conducă această Anglie nouă. City din Londra, această fortăreață a aurului, cartier compus din birouri străvechi cu dușumele ce scârțâie și acoperișuri ruginite, arsese în urma unui atac aerian german. Numeroși englezi au declarat: „Să nu deplângem soarta acelui cartier. Incendiul care a mistuit sediul sfânt al plutocrației britanice este acel autodafé în care Anglia veche se prăbușește în cenușa proprie."

Criza conștiinței engleze

Toate acestea au trecut de mult. Atunci, în lunile care au urmat după Dunkerque, a izbucnit criza conștiinței engleze. Ea era strâns legată de sentimentul general, că nu numai separația riguroasă a claselor, ci mai ales tradiția care de secole pusese puterea politică a Angliei în mâna unui număr mic de familii, deveniseră intolerabile. Nimeni nu știa ce se va întâmpla. Dar toți păreau a ști că trebuie să urmeze ceva nou, o altă Anglie. Ea n'a urmat. Norii de fum deasupra lui City s'au risipit. Ruinele au rămas. Anglia nouă n'a apărut însă.

Acesta este rezultatul interior obținut în aproape patru ani de război, care a dus puterea britanică la marginea prăpastii, întâi prin amenințarea germană, apoi prin cea japoneză și însfârșit prin cea nordamericană. Massa tăcută, mută a englezilor nu are o clasă conducătoare capabilă de a lua frânele care păreau a trece dela sine în mâinile lor. Cercurile conducătoare vechi sunt uzate. Ele nu mai dispun de concepții noui și trăiesc spiritualmente numai în trecut. Aceasta este tragedia engleză. Iată de ce Anglia nu s'a putut folosi de șansa unei regenerări sociale prin acest război. Iată de ce tineretul britanic rămâne eliminat dela direcția sau chiar dela participarea la conducerea politică și spirituală a țării.

De ce stă tineretul deoparte?

La izbucnirea războiului, actuala Cameră a Comunilor avea o vechime de trei ani. Intretimp au mai trecut patru ani. Un ofițer activ și fost candidat al partidului laburist scrie, încă anul trecut, în „New Statesman": „Majoritatea covârșitoare a tinerimei — bărbați și femei — n'a luat parte nici odată la vot. In 1943 abia se vor mai găsi oameni sub 30 de ani, care să întrețină cu un partid chiar acele legături superficiale care constau în aceia, că a votat odată pentru el. In doi ani partidul laburist nu va însemna aproape nimic pentru oamenii sub patruzeci de ani și șefii săi, chiar Morrison și Bevin, vor fi amestecați în oala pe care englezul o numește „guvern" sau „vechea clică".

Aceste rânduri au fost scrise înainte ca politica de duplicitate a vechiului tactician, Churchill, să se fi demarcat complect. Intretimp s'a aflat, că descendentul ducilor de Marlborough n'avea de loc intenția de a lua conducerea Angliei noui și că în 1940 el făcuse numai concesiuni spre a putea apăra, cu și mai multă dârzenie și dibăcie, poziția vechei clase conducătoare. Partidul laburist n'avea șefi, ci numai tacticiani de calitate mijlocie. In Anglia nimeni nu se mai așteaptă la nimic din partea lui Attlee, Morrison și Bevin. Cripps — care el însuși face parte din mediul plutocrat, ar fi putut deveni primejdios pentru Churchill, ca outsider radical, fiindcă el apela la instinctele puritane vechi ale englezilor — a dispărut de pe suprafață. Când grație debarcării americane în Africa și a ofensivei sovietelor, Churchill putu, pentru prima oară, să înregistreze un succes, el a modificat imediat direcția politicii sale interne. Patrupsrezece zile după întreprinderea din Africa de Nord, Churchill a remaniat ministerul, concedând pe Cripps din cabinetul de război printr'o scrisoare sarcastică și luând în locul său pe Oliver Stanley — un fiu al lordului Derby, un reprezentant tipic al vechei plutocrații britanice — ca ministru al Coloniilor. La prima licărire de speranță pe orizontul războiului, reacțiunea engleză relua imediat locurile sale vechi pe puntea de comandă a navei britanice.

Anul trecut revista „Spectator" scria: „Forța noastră interioară ne-a părăsit oarecum. Substanța națională nu mai este, fără îndoială, aceia dela 1940, când primul ministru vorbea de ceasul nostru cel mai bun, în termeni ce exprimeu opinia generală. Nimeni nu poate afirma astăzi că am fi trecut deja prin ceasul nostru cel mai bun. Cinismul bolnăvicios al tineretului, indiferența îndolentă și egoismul oamenilor în puterea vârstei, însemnează o paralizare fatală a eforturilor noastre pentru victorie. Ajunge oare dacă ne așezăm comod în fotoliile noastre și adresăm scrisori ziarelor, cerând o ofensivă aeriană concentrată contra Germaniei? Poate o vom obține. Ea va fi executată de floarea tineretei engleze. Care vor fi însă gândurile lor când, orbiți de zăpadă și ploaie, ei vor sbura în fâșiile de lumină ale proiectoarelor și în grindina de obuze a tunurilor antiaeriene, așteptând în fiecare clipă atacul unui Messerschmitt? Nu cumva conștiința că ei asigură viața masselor care se înghesuesc în Albert Hall la un match de box, în timp ce miile de automobile parcate afară par a-și bate joc de raționalizarea benzinei? Sau el riscă viața lor pentru șantajiștii, care își umple buzunarele cu afaceri făcute la bursa neagră și, condamnați la închisoare, au posibilitatea să se achite de amenda pe care ar putea s'o plătească ușor, chiar dacă ea ar fi înzecită? Vrem noi ca ei să lupte pentru așa ceva?"

Unde sunt ideile, unde oamenii noui?

Am citat aci, nu o opinie extremă, ci expresia caracteristică a nesiguranței și indispoziții ce domnesc în Anglia de când elanul dela 1940 s'a evaporat fără o schimbare decisivă, fără nașterea acelei Anglii noui, pe care au sperat-o milioane de englezi. Anglia e coaptă pentru revoluție, nu posedă însă revoluționari.

S'ar putea obiecta că poate Anglia nici nu vrea o revoluție, că poate ea se simte în siguranță sub protecția clasei sociale diriguitoare, care acumulează în mâinile sale puterea politică și controlul peste a două treimi din averea națională, precum și peste aproape toate investițiile făcute de Anglia în Imperiu și peste Ocene. Dar nu de aceasta-i vorba. Cercurile superioare au lăsat ca muncitorul englez să trăiască în condițiile sociale cele mai precare ce se pot întâlni în lumea aceasta, cu excepția, poate, a regiunilor miniere din Africa de Sud. Ei n'au introdus nici un singur sistem de asigurări sociale, ci — e revoltător să te gândești — bolnavii și văduvele clasei

Urmare în pagina 11

Grenadieri germani... *sergentul major poartă Crucea de Cavaler — Fotografie PK - reporter de război Knödler*

moncitorești sunt lăsați în grija caritații particulare. Aceasta nici odată n'a putut face față nevoilor chiar dacă, din când în când, fundații importante individuale măreau faima donatorului.

Dar nu numai massele engleze au amuțit iar, ci și tineretul englez. Nemulțumirea sa întrece mult critica pe care generațiile mai tinere o adresează de obicei generațiilor mai bătrâne, care se află în funcții și demnități. Acești tineri luptă cum au luptat părinții lor în primul război mondial. Nu sunt lipsiți de curaj, nici de abnegație. Dar pentru ce? Ei nu pot da nici un răspuns la întrebarea aceasta. În cazul cel mai bun, ei posedă un sentiment general, confuz. În cazul cel mai bun ei sunt materia primă a unei revoluții care nu se face, din cauză că lipsesc concepțiile stimulante ale unui viitor mai bun.

În domeniul acesta s'a petrecut un proces de istovire interioară a substanței națiunii. Aceste simptome au fost recunoscute de toți cei care în cursul ultimilor zece ani au fost în contact cu tineretul dela Oxford și Cambrigde. Pesimisul profund care a cuprins pe acest tineret englez dela sfârșitul primului război mondial, este strâns legat de puritanismul șovăitor al clasei mijlocii, care cunoștea numai religia și afacerile. Ea respingea atât problemele filosofice, cât și plăcerile artistice. Dean Inge, acest spirit profund, a constatat încă de mult, că gândirea și simțul artistic, aceste două mari însușiri ale spiritului omenesc, nu există în clasa mijlocie. În cursul secolului XIX, acești puritani, uniți cu reprezentanții marilor familii și ai averilor enorme ale nobleței, au reușit să execute, în folosul Angliei capitaliste și imperialiste, o adevărată campanie de jaf în lumea întreagă. Tineretul renunța din ce în ce mai mult la acest spirit puritan. Dar țara ducea lipsă de oameni care să poată oferi tinerilor un ideal nou și să le dea posibilități noui de viață. Acuzând pe acest tineret de „cinism morbid", revista „Spectator" constată numai o stare de lucruri generală rezultată din istovirea cercurilor dominante de până acum ale Angliei.

Dece fascinează Moscova pe englezi?

Astfel, noi putem înțelege motivele pentru care, spre spaima acelei o sută de familii care guvernează Anglia, propaganda bolșevică a putut inunda țara, aproape nestânjenită. Ea a găsit într'adevăr un spațiu liber, pe care conducerea politică a Angliei n'a știut să-l umple. Aceasta în ceiace privește tineretul din toate clasele, precum și muncitorimea. Aceștia, cum dovedește de altfel și scrisoarea adresată lui „Spectator", lucrează pentru Soviete cu mai mult devotament decât pentru apărarea țării propri. Autorul scrisorii scrie:

„Clasa noastră muncitorească are sentimentul de a fi niște sclavi abandonați. Din cauza ceasta ea are mai multă încredere în Moscova îndepărtată decât în conducătorii noștri propri". Muncitorul englez nu înclină, desigur, spre radicalism. Dar din punct de vedere politic el se simte într'un spațiu vid. Din cauza aceasta se inmulțesc și dovezile că el este din ce în ce mai obosit de acest război.

O mulțime de simptome arată că în Anglia, în culise, se manifestă o îngrijorare din ce în ce mai pronunțată din cauza acestei evoluții. În acea zi memorabilă de 22 Iunie 1942, Churchill a afirmat categoric, că el, care a fost cel mai mare adversar al bolșevismului, nu are de retras nimic din cele declarate odinioară. Aceste cuvinte ne arată întreaga situație echivocă în care se află astăzi cercurile conducătoare britanice. Ele văd că lumea întreagă se află într'o luptă de idei de o vehemență neînchipuită, fără ca ele să poată lua vr'o atitudine hotărâtă. Ele sunt silite a ceda din ce în ce mai mult în fața propagandei bolșevice în Anglia. În acelaș timp ele apără însă puterea lor plutocrată, ceiace în schimb, nu interesează deloc poporul de care ei au nevoie spre a atinge țintele lor. Totodată ele n'au nimic a spune și nimic a oferi tineretului. Anglia s'a izolat de Europa și de problemele europene. Ea nu vede că ideile popoarelor europene evoluiază, și că în Europa se naște ceva cu totul nou.

Compromisurile nu sunt suficiente

Din toamna anului 1942, plutocrația britanică recucerise aproape complect vechea sa putere. Aceasta a fost numai consecința tentativei timide a partidului laburist de a face o revoluție socială pe cale de decrete și regulamente, tentativă care trebuia să eșueze. Plutocrația a știut să evite primejdia. Ea este insesisabilă — un adevărat cameleon. Doamnele lor poartă acum uniforma unui corp auxiliar oarecare. Atâta-i tot. În ceiace privește aspectul social exterior, Anglia din 1943 nu se deosebește în nimic de Anglia din 1938 sau 1902. Transformarea socială despre care oamenii din Labourparty au vorbit atât de mult, s'a împotpolit la jumătatea drumului și s'a terminat printr'un compromis. Compromisul a fost, de veacuri, metoda de predilecție a artei politice britanice. Dar epoca aceasta a luat sfârșit. Și englezii din toate clasele sociale își dau seama de aceasta. Ei simt că merge rău, dar ei cunosc numai rețete învechite. Și acestea nu mai au efect.

Acestea sunt motivele mai adânci pentru care chiar proiectul inofensiv al lui Sir William Beveridge, pentru introducerea unei opere mari de asigurări sociale, a putut fi sabotat. Prin procedee parlamentare transparente, ministrul tezauraului, Kingsley Wood și Sir John Anderson, persoana de încredere a lui Churchill pentru chestiunile de politică internă în cabinetul de război, au strangulat proiectul lui Beveridge expus într'un document de 165.000 cuvinte. Motivele sunt evidente, dacă ținem seama că 43 membri ai Camerei Comunilor sunt directori sau administratori de mari societăți de asigurare și că 50 de Peers ai Camerei Lorzilor fac parte deasemena din consiliile de administrație ale acestor întreprinderi. Aceste societăți de asigurare engleze dispun de capitaluri formidabile, vând în mâna lor, în lipsa unei asigurări naționale, toate afacerile de asigurare ale unui popor mare și bogat. Călare pe șeaua voluminosului său plan de reforme, Beveridge s'a repezit, ca un Don Quichotte, împotriva zidurilor enorme ale acestei citadele a capitalismului britanic. Nici nu s'a ajuns la luptă. Puntea, peste care acest cavaler cărunt a vrut să galopeze în sanctuarul plutocrației britanice, a fost ridicat într'o clipă. Din turnul cetății s'a anunțat solemn că în principiu se va face tot ce dorește Sir William. Dar nu acum. Mai târziu, mai târziu. A fost o desbatere penibilă în absența premierului, care s'a sustras pretextând o boală. Victoria capitaliștilor societăților de asigurare, care reprezintă o putere atât de formidabilă în Camera Comunilor și în guvern, era asigurată. Tot cea mai rămas din planul Beveridge, va fi o reformă mică, neînsemnată a legislații sociale engleze, care nu se va atinge de temeliile puteru capitalistilor din societatile de asigurare. Spre marea indignare a aripei radicale a partidului laburist, Bevin și Morrison au aprobat deplin tactica parlamentară a guvernului și au dovedit ca fac de mult parte din cei care știu să pronunțe corect cuvintele „home" și „hunger".

Criză de tineret

De aceia englezii sunt foarte nemulțumiți. Ei nu văd nici o ieșire. După eșecul catastrofal al echipei din jurul bătrânului Chamberlain, — Samuel Hoare și Sir John Simon, — membrii clicei marilor familii din fruntea Angliei, si-au dat seama, că a bătut ceasul când vor trebui să se retragă. Dar în această clipă unică în istoria Angliei si-au dat seama, că a bătut ceapătură conducătoare. Massa mută, care nu poate pronunța pe acel „H", se mișcă nehotărâtă, ca un animal gigantic, greoi. Tineretul fu cuprins de o bucurie sterilă, par'că nici nu-i păsa de această criză întunecată prin care trecea țara, mărturisind pe față acest lucru. Astfel reprezentanții aristocrației financiare, care prin partidul conservator domină Camera Comunilor, s'au întors, pe rând, la vechile lor posturi, fiindcă nu exista nimeni care să le ia locul. După perioadele întunecate din 1940 ei își freacă ochii și văd cu mirare că nu s'a schimbat nimic. Dar nici n'au învățat nimic din trecut, cum ne dovedește atât de limpede sabotarea planului Beveridge. Englezii privesc cu aceiași nedumerire atât fenomenul bolșevic, cât și pe cel american. Ei le consideră, pe ambele, ca amenințări și cu toate acestea sunt în alianță, cu amândouă. Ei vreau să sacrifice Europa, dar ei înșiși să rămână. Ei știu prea bine că o victorie a aliaților lor ar pecetlui numai propria lor înfrângere, pregătind terenul unui al treilea război mondial. Toate aceste simtome sunt acelea ale unei crize a conștiintei engleze, pe care țara, ce trăiește numai din tradiție, nu o mai poate domina.

Nu era până acum un privilegiu al englezilor de a nu se ocupa cu probleme? De aci rezultă astăzi o incapacitate de reînoire spirituală. Ironia cu care se tratau ei înșiși, nu era oare un avantaj de neprețuit ale superiorității lor? Dar astăzi el distruge ceiace ideile constructive ar putea inventa. De aceia nici messele nu mai pot fi stăpânite ca înainte. De aci vine și lipsa de participare a tineretului, care trăiește numai în prezent și rigiditatea bătrânilor, care visează numai timpurile trecute. De aci lipsa de încredere în sine, lipsa de încredere în viitor, care au devenit trăsătură caracteristică a Angliei în acest război.

„Când ne întoarcem dela munca noastră în serviciul auxiliar feminin, ne punem toaletele de seară și plecăm la dans", povestea recent o tânără engleză unui cunoscut neutral, care a petrecut câteva zile pe insulă. „Dansăm până ne prăbușim istovite", spune ea, „fiindcă aceasta este rețeta cea mai bună să eviți a vorbi și a gândi: Numai să nu te gândești! Unde o să ajungem?" Nu îndrăznim a afirma că tot tineretul englez vorbește ca fata aceasta. Sunt, desigur, și tineri care gândesc altfel. Dar aceste cuvinte exprimă absența totală de speranță, care rezultă din lipsa unei idei mari, care să supraviețuiască în Anglia, după război.

Noi, europenii, care suferim totatât ca și englezii mizeriile războiului, presimțim sensul profund al acestei lupte care va fi războiul nostru de unire. Încă de azi vedem țările continentului nostru pregătindu-se pentru un nou viitor comun și social. Acesta este avantajul nostru asupra poporului insular. Noi mergem înainte.

Londra în Noemvrie 1940... văzută de un ziarist american, care a cinat cu Duff Coopers la Hotel Dorchester

Ralph Ingersoll, redactorul ziarului „PM" din New York spune că sala de mâncare a Hotelului Dorchester i-a făcut impresia unei săli-fantomă, în care ar dansa și bea generația din 1917-18. Ofițeri francezi și polonezi, englezi din Home Gard, în uniformele lor atât de impunătoare odinioară, și tineri americani din escadrila „Vulturul". Fetele care dansau cu ofițerii, erau foarte frumoase, într'adevăr excepțional de frumoase, îmbrăcate, după părerea lui Ingersoll, în mod impecabil și bine coafate. Americanul nu-și mai amintea, dacă fetele din 1918 își vopseau unghiile, era însă de părere, că dacă moda de atunci ar fi fost așa, au făcut-o cu siguranță. In hall-ul hotelului Dorchester domnea o atmosferă adevărat cosmopolită, o negresă ședea lângă un englez, îmbrăcat din cap până'n picioare ca scos din cutie. Aproape de acest grup o femeie tânără și frumoasă fumează o țigare de foi. Monoclul e purtat atât de bărbați, cât și de femei. Observatorul american a remarcat mai ales faptul, că domnii în civil nu purtau frac. Vorbind de această modă nouă, Ingersoll a constatat, că domnii din societatea înaltă a Londrei nu-și mai schimbă hainele pentru dineu. Un jazz cântă pentru această societate pe care americanul o observă în felul său. „Ei cântă ca niște nebuni", afirmă Ingersoll. Mulți dintre dansatori și dansatoare au băut prea mult, culoarea fețelor lor era de un roșu nenatural și veselia lor avea ceva isteric. Aproape toată lumea a băut șampanie.

Extras din articolul „Report on England", 1940, de Ralph Ingersoll, New-York.

← **Ajutoare rapide.** *Noaptea, la un atac, motorul „a tușit". Oamenii de meserie îl schimbă*
Fotografie PK: reporter de război Bütow

PÂNĂ ACUM 70000...

„Signal" expune în cele ce urmează, o serie de reportaje documentare despre bătălia pe mări. Ele ne dau o imagină a acestei lupte dintr'un punct de vedere cu totul deosebit. Acela al marinarilor care servesc pe vasele anglo-americane, nu ca militari, ci ca marinari civili salariați

Pentru inamic navigația a devenit o primejdie mortală.

Cu fiecare vas mor membri ai echipajului. Și ceiace supraviețuiește după explozie și incendiu, devine victima mării. Inamicul încearcă prin toate mijloacele să mențină serviciul său de aprovizionare peste oceane. Lipsa de marinari este enormă. Norvegieni, olandezi, danezi, belgieni, greci... toate națiunile dau marinari, majoritatea lor prin constrângere. Toate epavele umane care în porturile lumii mai speră într'o ultimă șansă, sunt îmbarcate și mor.

Acești oameni sunt urcați pe vase străvechi, cu niturî slăbite și crăpate, care de ani de zile n'au mai văzut vr'un șantier. Călătorie pe lumea cealaltă! Serviciu pe vase ale morții! Pentru o mână de soldă suplimentară pe zi!

Căpitanul Eriksen declară

Și câte promisiuni se fac acestor marinari!

Ba că apărarea noastră împotriva submarinelor germane este strălucită! Bacă armele noui sunt o pretecție suficientă! Vasele de război supraveghează! Și soldă suplimentară

Bărcile de salvare au post de emisiune, material de navigație, veste de salvare, haine călduroase, unelte de pescuit! Pentru echipajele vaselor cisternă există haine de asbest, în cazul când, cu toate acestea, și contra oricărei rațiuni... există chiar și bărci cu motor, cu care voi puteți combate direct vasele submarine..

Mulți stau lungiți pe strandul mării. Mulți sunt cei fără patrie, care n'au nici de lucru, nici câștig în țara binecuvântată a democraților. Ei sunt îmbrăcați prost, nutriți insuficient și săraci lipiți. Soldă suplimentară?

După prima călătorie vine desmeticirea, dacă norocul le-a cruțat viața acestor nenorociți.

Până acum 70.000 au murit însă în bubuiturile torpilelor germane sau au pierit în valuri.

Acestea sunt declarațiile căpitanului Eriksen, care naviga pe un cargobot, odinioară norvegian, în serviciu englez, și a fost torpilat în ziua de 13. I. 1943, la Sud de insulele Azore și salvat apoi de un submarin german.

Mâncare pentru pești — nimic altceva

Ministerul de război al Statelor Unite anunță, la începutul lui Februarie 1943, într'o declarație încălcită, scufundarea dramatică a 1400 soldați nordamericani. Este vorba aci de pierderea a două vase de transport de trupe în Atlanticul de Nord. Nu se pomenește însă nici un cuvânt, că împreună cu aceștia au murit și 150 membri ai echipajilor, compuse din toate națiunile posibile. Este puțin probabil ca între ei să fi fost și englezi și americani, fiindcă majoritatea marinarilor profesioniști englezi — după spusesele căpitanului norvegian Eriksen, care călătorește pe mări de 40 ani — a murit sau se află în captivitate.

Marinarul Eriksen cunoaște meseria lui. El se îndoiește că aceste două vase de transport, cu 1550 oameni în total, ar fi avut bărci de salvare și plute suficiente Cum ar fi fost altfel posibil, că din acești 1550 să fie salvat numai un singur om. Numai acest Eric Munday, numărul de identitate 21—48745, din Thornton, Surrey?

Călătorie pe un vulcan

„Ceramic" este un vas de 18.900 tone, vine din Anglia și trebuie să plece în Africa. Are pe bord — după datele supraviețuitorului Munday — peste 1000 ofițeri și soldați din regimente de pionieri britanice și marinari din Royal Navy și încă un echipaj compus din 350 oameni.

Vasul de transport este torpilat din apropiere, pe vreme rea și mare agitată, cu două torpile. Peretele din dreapta primește o gaură mare. Valurile zdrobesc bărcile de salvare. Zăpăceala de pe „Ceramic" se transformă în panică. Plutele aruncate de pe puntea superioară omoară pe mulți din cei care înnoată deja în apa rece. Cedează și ultimele compartimente impermeabile ale vasului... peste zece secunde uraganul sfărâmă și scufundă vasul. O ploaie torențială bicuește noaptea și așterne un văl des asupra dramei. La revărsatul zorilor comandantul submarinului găsește pe o distanță de mai multe mile numai un câmp de cadavre și numai un singur om viu, pionierul Munday din Thornton Heath, Foulsham Road, 19, Surrey.

Moartea în ghiață

Ziarul „Daily Mail" din Londra publică, în Februarie 1943, un interview cu un marinar nordamerican, care a luat parte la salvarea naufragiaților de pe două mari vapoare de transport americane. La scufundarea acestora au murit 850 oameni.

La locul scufundării s'au găsit, mai multe sute de cadavre înghețate. Au fost așa de multe că n'au putut fi numărate. Cele mai multe erau fără haine și atârnau înțepenite în vestele lor

In Atlantic: au mai rămas câteva grinzi... și un om!

Când tancurile mor, nu mai există scăpare

lor de salvare, cu care s'au aruncat în marea rece ca ghiața.

La scufundarea acestor două vase, sute de oameni nu s'au putut salva nici cu bărci, nici pe plute. Ei s'au înnecat și au înghețat în Atlantic. Cu toate promisiunile primite, și în ciuda soldei respectabile!

900 marinari arși

Acum câteva săptămâni un convoi de 16 vase-cisterne a fost distrus în Atlantic, la Vest de insulele Azore. Seaisprezece vase, pline cu benzină și ulei, pentru forțele combatante ale aliaților debarcate în Africa, au căzut pradă submarinelor germane. 900 marinari ard în petrolul scurs, se sufocă sau se înnecă în fumul încărcăturii aprinse. Unul din cei zece supraviețuitori ai catastrofei, Johann Johannson, născut în statul New York ca copil al unor părinți norvegieni, ne descrie cele petrecute.

„Am refuzat să mă îmbarc. Judecătorul american a vrut să mă bage la închisoare pentru refuz de serviciu, și de aceia m'am îmbarcat totuși ca marinar de coverță. Camarazii mi-au spus: Să stai pe coverță, acolo ai încă șansa cea mai bună! Alaiul a început noaptea! Al treilea vas din spatele noastru a explodat ca o rachetă. Apoi a venit rândul nostru! În partea dinapoi a vasului izbucnește o flacără, se înalță sus... un val de pârjol trece peste noi, se ridică în câteva secunde... o sută metri... două sute metri... Mă gândesc, voi arde de viu, părul se pârlește, pielea crapă... mă aflam pe partea dinainte a vasului... Dumnezeule, da! Sare în aer încă un vas! Alerg în toate părțile și vreau să mă duc la bărcile de salvare. Dar nu mai avea nici un rost, era prea târziu, afurisită afacere! Distrugătoarele și corvetele patruleau de zor în jurul nostru. Ele trag bombe contra submarinelor și fiecare dată vasul hodorogit tremură sub mine. O corvetă trage focuri. Distrugătoarele și corvetele ar voi să ne ajute, dar nu se pot apropia!"

Și apoi iar o nouă bubuitură. Deodată nu mai simte nimic sub picioare. El zboară în aer... trece printr'o văpaie, prin fum și vapori de benzină și cade în apă. Acolo se trezește. Vestonul de salvare l-a readus la suprafață.

Marea arde jur împrejur. Ici-colo se ridică făclii uriașe, sunt cisternele care ard. Dincolo câțiva oameni aleargă pe

In Golful Mexic: Nici odată nu voi mai călători pe un vas cisternă! *Omul acesta a înnotat câteva minute în țițeiul puturos și viscos. O înghițitură ar fi ajuns să-i omoare, distrugându-i aparatul digestiv. Ochii săi sunt inflamați; el se află în primejdia de a-și pierde vederea*

Nici apărarea cea mai puternica nu împiedică torpilarea! *Un submarin german a scufundat în Atlantic, cu două torpile, marele crucișător britanic „Rajputana" de 16,644 tone*

corvetă, deodată se prăbușesc, rămân întinși pentru totdeauna.

Câțiva sar în mare de pe prora unui vapor. Acolo arde însă Atlanticul. Ei se scufundă sub apă și nu mai ies la suprafață. Da, da, băeți...

Trei zile singur în Ocean. Frigul și foamea și setea chinuiesc corpul. Apa sărată a inflamat ochii și a opărit membrele. E mai mult mort decât viu. Așa îl zărește un cargobot neutral. În loc de America de Nord, el ajunge în Europa.

A scăpat cu mare trudă, dar e vindecat pentru totdeauna! Doar dracu să mai călătorească pentru o soldă suplimentară!

Santaj... gen democrat

Directorul general al Sindicatului marinalor, Jarman, a declarat între altele, că el a avut recent o convorbire de trei ore cu primul lord al amiralității, Alexander. La această convorbire el a explicat cât se poate de limpede lui Alexander, că marinarii aliați nu sunt deloc mulțimiți cu protecția de până acum pe care o pot oferi flota și arma aeriană britanice. O massă de avioane mult mai puternică trebuie să fie pusă în acțiunea pentru apărarea convoaielor. Alexander nu are însă aceste avioane.

Atât timp cât supușii altor state călătoresc pe mări pentru Britania, merge încă și așa.

Marinarii sunt constrânși pur și simplu, ca în vremurile bune de altădată în Shanghai. Atunci cu alcool, bastoane de cauciuc, semnături falsificate și saci aruncați peste cap, ca victima să poată fi legată burduf — astăzi cu judecători și legea pentru oamenii liberi în democrațiile libere.

Președintele Sindicatului marinarilor pe lângă guvernul norvegian emigrat, Ingwald Hangen, a recunoscut în fața unui reprezentant al ziarului „Socialdemokraten" din Stockholm, că în Statele Unite 3000 de marinari norvegieni au fost constrânși să întreprindă călătoria morții peste Atlantic, cu toate că ei refuzaseră să plece.

Cifrele vorbesc

Empire-ul britanic poseda 21,2 milioane tone, Statele Unite 9,3, Norvegia, Danemarca, Olanda, Belgia, Franța, Polonia, Grecia, Jugoslavia și statele sudamericane etc. au furnizat în mod benevol sau sub presiune, un total de 11,5 milioane tone. Până la sfârșitul lui 1942 se mai adaugă vr'o 10 milioane construcții noui de vase, astfel că adversarul ar dispune în total de 52 milioane tone de vase navigabile, dacă 2,3 milioane tone (după datele amiralului american Land) nu s'ar afla permanent în șantiere pentru reparație... și dacă până la sfârșitul lui 1942 Puterile Axei n'ar fi scufundat 28 milioane tone!

Adversarul mai posedă la începutul lui 1943 numai 21,7 milioane tone. Acesta este tonajul de care avea nevoie numai Anglia singură în timp de pace.

Și acum ei scot vase din cimitirele de vapoare reformate și le trimit pe mare cu echipaje recrutate prin constrângere. Vase care de mult trebuiau scoase din serviciu. Vechiturile hodorogite sunt silite să plece peste Atlantic în călătoria morții.

Marinarii refuză din ce în ce mai

Supape pentru butelii de oțel

Supape drepte - Supape cu cot

pentru toate gazele condensate și lichefiate

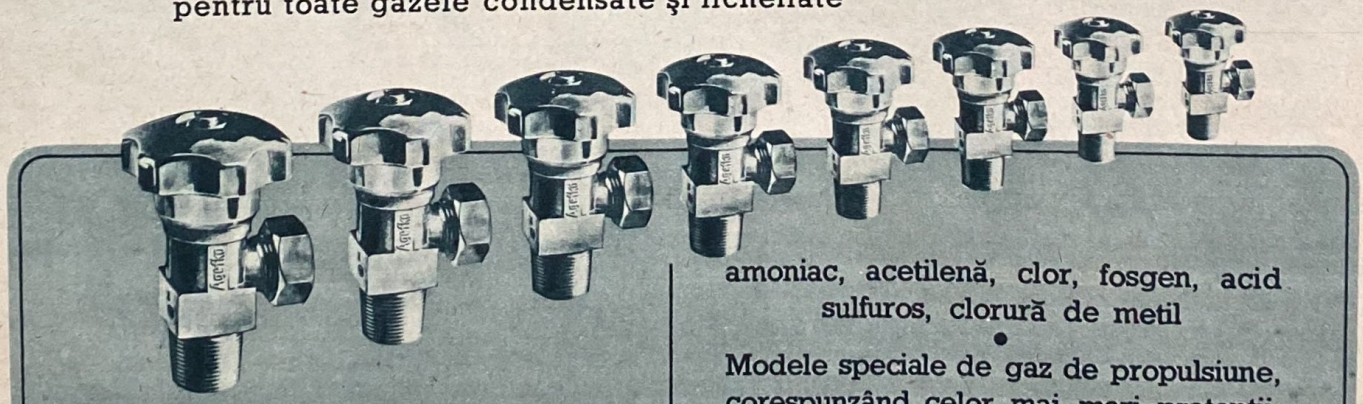

ca bioxid de carbon, oxigen, azot, gaze nobile, aer comprimat, hidrogen,

amoniac, acetilenă, clor, fosgen, acid sulfuros, clorură de metil

Modele speciale de gaz de propulsiune, corespunzând celor mai mari pretenții, pentru gaz aerian, gaz de limpezire, **metan, propan, butan**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 ani de practică Execuția perfectă și construcția cu totul adecvată scopului garantează în cea mai mare măsură randamentul și siguranța

energic să plece cu aceste vase primejdioase.

Un echipaj întreg dezertează!

În faţa Gibraltarului o corvetă britanică întâlneşte o barcă de salvare cu douăzeci de marinari. Ei pretind că vasul lor a fost torpilat de un submarin german în strâmtoarea Siciliei. Barca e adusă la Gibraltar şi din interogatoriu iese la iveală, că e vorba de marinarii care au fugit din Oran, căutând a ajunge într'un port spaniol, fiindcă se temeau că vor fi torpilaţi.

În apropiere de Port of Spain, a fost descoperit un vas, al cărui echipaj părăsise pur şi simplu vasul pe marea deschisă.

Societăţile de navigaţie engleze se plâng că vasele lor trebuie să plece pe mare numai cu jumătate echipaj, fiindcă marinarii dezertează. Cârcimele de marinarii se află acum sub control permanent spre a completa din nou personalul.

Un cântec vechi se cântă dincolo de Atlantic... „The Death-ship it I am in, ... all I have lost, nothing to win... so far off sunny New Orléans... so fae off lovely Louisiana... Si acum mă aflu pe vasul morţii... am pierdut totul, nimic n'am a câştiga... atât departe de Louisiana dragă...

Moartea dă târcoale

Fie că botul vaselor spintecă valurile mării spre Ecuator sau apele Oceanului Inghetat de Nord, fie că speră a scăpa prin furtuna şi ceaţa Atlanticului vijelios,... sau călătoresc în convoi cu distrugătoare şi corvete sau sub scutul unor forţe navale grele... fie că au cargoboturi rapide sau încete... ele nu se află în siguranţă nicăiri. Peste tot, pe toate mările le pândeşte moartea, torpilele ţâşnesc sub suprafaţa apei şi le zdrobesc.

Si dacă ancorează la gurile fluviilor propri, în Tamisa sau în Humber... nici aci nu se află în siguranţă de lovitura mortală.

Torpile, mine, bombe, şi granate le aşteaptă peste tot şi găsesc ţinta lor.

Henry Kaiser din Statele Unite poate construi pe hârtie câte vase are poftă să construiască, ele s'au dovedit încă deacum complect inutilizabile, iar azi se proiectează un tip nou, care nu va putea fi construit înainte de 1944. Oricât ar tăgădui şi ar ascunde ei cifrele de scufundări...

.... submarinele germane rămân şi mai departe lângă inamic şi îi scufundă un vas după altul. Si cu fiecare vas scufundat echipajele nu se vor mai întoarce. Vasele au însă nevoie de marinari şi nu de bărbieri. Marinari sunt puţini. Şi apoi chiar şi la popoarele auxiliare de culoare a început să încolţească ideia, că mai bine sănătos fără lire sterline, decât mort cu bani mulţi.

Şi încetul ne dăm seama ce se ascunde în dosul cuvintelor ministrului de război american, Stimson, pronunţate la 18 Februarie 1943, la o conferinţă a presei. El a vorbit de 3533 morţi şi 6132 prizonieri în Tunisia. Dar a mai spus şi că ar exista 25.684 dispăruţi!

Aceşti 25.684 oameni au murit pe Oceanul Atlantic şi pe Mediterana, împreună cu echipajiile vaselor de transport care aveau să-i aducă în Africa.

Cine călătoreşte pentru Anglia...

Unul din cei 70.000...

Fotografii PK: reporteri de război Meisinger, Reymann, Weiss, Augst

Va porni motorul? *Comandantul şi oamenii săi urmăresc cu încordare, dacă acest tanc bolşevic capturat va putea fi utilizat încă. Apărătorii aerodromului au distrus sau au scos din luptă, fără a dispune de arme antitanc, treisprezece tancuri grele şi cele mai grele*

„Glucoza este excelentă", *spune medicul adresându-se locotenentului colonel Tyroller, „nu din el s'a îmbolnăvit aghiotantul d-voastră". Comandantul râde: „Da de unde, lucrurile s'au lămurit: Aghiotantul meu şi ofiţerul meu de serviciu au schimbat pachetele. Era numai pudră . . ."*

Oamenii aduc muniţie. *„S'ar putea povesti anecdote nenumărate despre oamenii detaşamentului Tyroller", scrie reporterul de război în legătură cu acest desen. „Iată caporalul care transportă zi de zi muniţie. Încă din prima zi, sovieticii i-au avariat camioneta. Ziua următoare el a pornit în sania cu cai. Dar toţi caii săi au fost omoriţi curând, el însuşi scăpând cu mare greutate. Apoi îl revăd iar: a făcut rost de o sanie nouă: camarazii săi o trag cu frânghia şi acum muniţia preţioasă de care depinde viaţa noastră a tuturor, e târâtă în cazemate de oamenii detaşamentului de luptă*

Deşamentul de luptă Tyroller

Săptămâni dearândul, pe zăpadă şi ger, acest detaşament de luptă a apărat postul său, un aerodrom pe Don, cu tenacitate şi îndârjire, contra unor forţe sovietice covârşitoare. Poziţia pe care a ţinut-o era unul din punctele de sprijin ale apărării germane pe frontul de Răsărit, în iarna 1942—43. „Signal" ne arată faptele de armă ale acestor oameni care, printr'o colaborare exemplară dintre ofiţeri şi soldaţi au ştiut să obţină rezultate maxime prin puterile proprii şi armele puţine de care dispuneau, cauzând adversarului pierderi grave

Aerodromul are o întindere de un kilometrul şi jumătate pe doi kilometri. Este situat într'un sector îngust al frontului pe Don. La o străpungere a frontului defensiv german, bolşevicii l-au încercuit. Cinci săptămâni mai târziu, numele aerodromului şi al comandantului său erau bine cunoscute de tot frontul Donului.

Locotenentul-colonel Tyroller — în vârstă de patruzeci şi şase ani, comandantul unei secţii de artilerie antiaeriană uşoară, care în Ianuarie 1943 a primit Crucea de Cavaler — preia comandamentul din clipa încercuirii, ca ofiţerul cel mai vechi în grad. Dispunând de 2000 oameni, el formează un detaşament de luptă al cărui nucleu este format de bateriile sale antiaeriene uşoare. Din detaşamentul Tyroller fac parte soldaţi cu parole galbene, brune şi negre, navigaţi, personal terestru, pionieri de cale ferată, trupele de construcţii, oameni din companiile de alarmă, din tren şi coloane din toate armele. Detaşamentul său se compune din 65 unităţi diverse ale armatei germane. La acestea se mai adaugă o unitate de artilerie antiaeriană italiană şi ajutorul unor ruşi rămaşi credincioşi germanilor. Toţi aceştia formează detaşamentul de luptă Tyroller, pe care inamicul îl atacă cu îndârjire zi şi noapte.

Bolşevicii nu cunosc la început numărul apărătorilor. În ajunul Crăciunului două regimente ruseşti trec la atac. Timp de două zile şi o noapte, tunurile şi mortierele grele bombardează aerodromul. Trupe noi bolşevice răsar din întuneric şi asaltează grupele de câte 10 oameni ale apărătorilor. Companii şi batalioane de asalt sucumbă sub focul de apărare ale câtorva arme grele aduse de avioane de transport. Voinţa de fier a comandantului su-

→

În cazemata de comandă a detaşamentului: *Locotenentul colonel Tyroller predă textul unei radiograme. Aghiotantul scrie deia al doilea mesagiu. Câteva ore înainte de această fotografie, suboliferul care primeşte aci radiograma, distrusese, din apropiere, două tancuri inamice*

Trăgătorul de elită din războiul mondial. *Umbre se strecoară pe furiș peste câmpul acoperit de zăpadă dela marginea de Răsărit a aerodromului. Sunt bolșevicii care atacă cu forțele unui batalion. La detașament se află un subofițer de un sânge rece extraordinar, cu o experiență mare câștigată în războiul mondial. Are peste 40 ani. Lângă el doi camarazi mai tineri, pentru care războiul din Răsărit este prima experiență militară. Ei încarcă armele, iar el trage apoi, lovitură după lovitură, fără enervare sau grabă. In urma focului său și al puținilor camarazi, s'a putut număra mai târziu, 270 bolșevici morți, care acoperau câmpul din fața pozițiii sale*

„Cât timp râde comandantul, *vom ține poziția!" gândesc oamenii detașamentului de luptă, când privesc fața bărboasă a locotenentului colonel Tyroller*

In detașament se află și o fată! *O cheamă Maria și a fost încercuită de bolșevici împreună cu cei 2000 oameni. Ea s'a pus imediat la dispoziție ca interpretă, deoarece vorbește perfect . . . dialectul șvăbesc! L'a învățat dele mama ei care era germană*

Fotografii: reporter de război Lengwenings (PK). Desene: reporter de război Hans Liska (PK)

știne, zi și noapte, pe oamenii aerodromului. În ciuda știrilor alarmante pe care le primește din cazemate și tranșee, locotenentul-colonel Tyroller nu pierde niciodată controlul și reușește astfel să utilizeze forțele sale în așa mod, că atacatorii sunt respinși totdeauna.

După atacurile mari, o liniște lugubră se așterne câtva timp asupra frontului. Sovieticii bănuiesc o capcană întinsă de germani. Ei trimit recunoașteri cu misiunea de a determina forța reală a apărătorilor. Dar oamenii detașamentului sunt hotărîți a menține poziția atât timp cât va pretinde ordinul superior. Ei inventează șiretlicuri și păcălesc pe ruși prin mijloacele cele mai simple. Astfel spre pildă ei imită, prin construcții făcute în pripă, baterii grele, acolo unde nu dispuneau de arme. Trag fără întrerupere, trimit echipe de asalt și schimbă poziția în fiecare zi, până când muniția începe să lipsească.

Atunci încep să sosească prin văzduh avioanele de transport. Aviatorii ajută pe camarazii lor aviatori! Ei aduc cartușe, granate, arme de toate felurile, pâine, conserve și țigări. Ei sosesc sburând la înălțimea cea mai mică, se strecoară prin văi și sar peste coline. După aterisaj, ele zăbovesc numai câteva clipe spre a descărca și a lua pe cei răniți.

Nici aviatorii de luptă n'au uitat pe camarazii lor, care, jos, apără aerodromul lor ca infanteriști. Zi de zi ei desenează spiralele lor pe bolta cerului, căutând pozițiile inamice și aruncând bombele lor. Dar bolșevicii reînoesc atacurile lor din toate părțile cu o îndârjire crescândă. Pe câmpul din față ei lasă mii de morți. Într'o singură zi, artileria antiaeriană a detașamentului a doborît, trăgând dintr'o poziție descoperită, unsprezece tancuri inamice.

Dar iată că vine știrea penibilă: situația strategică de pe Don nu mai permite degajarea aerodromului. Trebuie evacuat. Ce să faci cu cei 2000 oameni care l-au apărat timp de patru săptămâni cu o bravură incomparabilă?

Aviatorii de transport ai grupei căpitanului G. sboară trei nopți în valuri neîntrerupte. Ultimele patru săptămâni ei au aprovizionat detașamentul cu muniție, arme și alimente. Ei salvează acum pe apărătorii poziții pierdute. În trei nopți, din care a doua este întunecată de ceață, ei reușesc să-i evacueze. Strângând „cercul" din ce în ce mai mult, bolșevicii stânjenesc fiecare aterisaj și decolare prin focul lor viu de infanterie și de granate. Când aterisează penultimul avion Ju 52, diametrul „cercului" este de numai 100 metri. Presiunea bolșevicilor devine din ce în ce mai puternică. Ultima mașina care avea să ia pe cei rămași la urmă, nu va mai poate aterisa. Atunci un tânăr sublocotenent dintr'o divizie de câmp a aviației formată recent, cere comanda asupra ultimilor 30 oameni rămași, cu motivarea că el este necăsătorit, pe când ofițerul mai în vârstă, care fusese ales pentru această misiune, este însurat. Cererea sa este aprobată.

Ultimul avion de transport care peste un sfert de ceas sboară deasupra aerodromului, nu mai vede pe nici unul din cei 30 oameni. 1957 au părăsit poziția pe calea aerului. 30 au rămas cu sublocotenentul lor.

→

Următoarele trei pagini în culori

Dreapta: **Bombardiere în picaj.** *Bombele au fost aruncate. Grupa se întoarce în formațiune strânsă*

Pagina dublă în culori. **Luptă de stradă.** *In timp ce grenadierii cercetează orașul casă cu casă, un tun anticar asigură, la încrucișarea străzilor, înaintarea lor împotriva unui contraatac inamic de tancuri*

Fotografiile PK: reporteri de război Niermann, Knobloch

2491

După 25 de ani

Pâinea de război — care s'a „copt" în cursul unui sfert de veac

Cuvântul „pâine de război" este o amintire neplăcută pentru toți cei care au trebuit s'o mânânce în anul 1917. De ce pâinea de război de azi este incomparabil mai bună? Specialistul spune: Secretul zace în brutărie

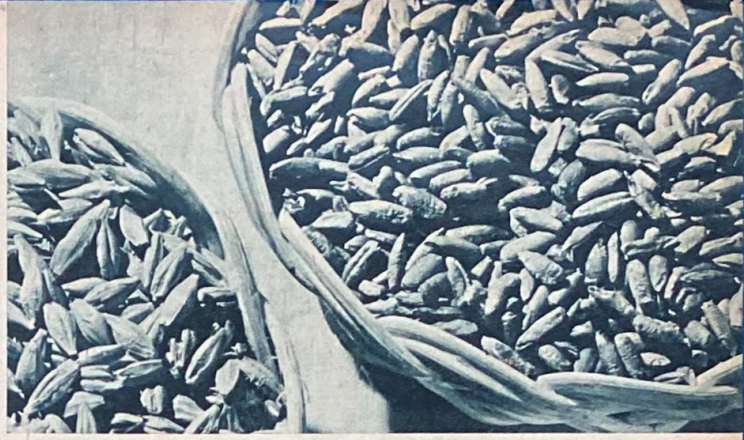

1 **Trei sferturi secară, un sfert orz** — *iată din ce se compune pâinea de război de astăzi. Se mai adaugă o cantitate mică de făină de cartofi*

Pâinea este, de secole, baza alimentară a tuturor popoarelor. Se poate admite deci, că întretimp, omul a învățat să coacă o pâine gustoasă, excelentă și nutritoare. Omul nu încetează însă niciodată să învețe, fiindcă condițiile de viață se perfecționează și se schimbă nu numai prin războaie și necesitățile sale.

Războiul actual a modificat alimentația tuturor popoarelor europene, cum s'a întâmplat de altfel și în războiul mondial trecut. Dar atunci, în urma blocadei de înfometare a Angliei, a trebuit să recurgem la „ersatz"-uri. Făina era sporită cu mălai, cu boabe de lipan și chiar cu materii suplimentare fără nici o valoare nutritivă. Gurile rele afirmau chiar că pâinea de război de atunci conținea rumeguș de lemn și scoarță de copaci . . .

Astăzi, nu mai e nevoie să recurgem la „ersatz", ci la compensație. Știm că alimentația Europei suferă de o lipsă de albumină; dar mai știm deasemenea că tărâța conține granule de aleuron, spre a face digestibile aceste granule cristaline, e nevoie întâi să le „deschidem". Făina de secară conține 14 % din această materie analoagă albuminei și merită să fie utilizată la alimentarea omului. În scopul acesta făina este compusă dintr'un amestec de ¾ din această prețioasă făină de secară și ¼ de făină de orz, la care se adaugă câteva procente de făină de cartofi; această pâine „integrală" este coaptă apoi de două ori mai îndelungat ca pâinea de odinioară compusă din făină de grâu și secară, anume un ceas și jumătate, până la două ceasuri în loc de 45 minute, fiind ținută la o temperatură mai mare. Prin acest procedeu albumina vegetală închisă în granulele de aleoron se eliberează și dă pâinii o coajă groasă și o structură durabilă, împiedecând uscarea și mucegăirea. Brutarul are, de sigur, o muncă suplimentară și mai delicată: el trebuie să obțină o fermentație complectă cu dospeală și să fie atent ca pâinea să fie coaptă bine, deci să nu rămână umedă.

Dacă pâinea nouă are încă oarecari lipsuri și nu este, poate, pe gustul stomacurilor prea sensibile, brutarii experimentați, ca și majoritatea consumatorilor s'au obișnuit cu ea. Ochii s'au obișnuit deasemenea că pâinea bună și spornică are o culoare închisă.

Este probabil că pâinea aceasta va supraviețui războiului și lumea va uita repede ceiace a fost considerată la început, cu atâta neîncredere, drept „pâine de război". Lucrul bun e totdeauna — durabil!

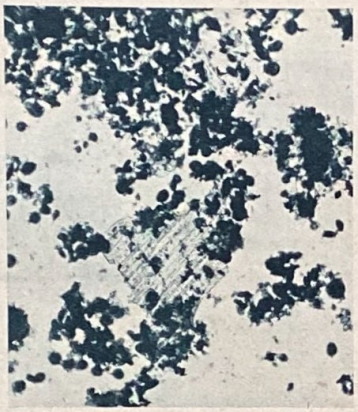

Secretele aluatului de pâine văzute la microscop.

2 *Această fotografie mărită de 800 ori ne arată compoziția făinei. Petele negre, sunt grăunțe de amidon, părțile „hașurate" ale aluatului conțin vitamine*

3 *Aceste bacterii din dospeală dau gustul plăcut al pâinii. Ele fac ca aluatul să fie mai ușor și permit pătrunderea căldurii din cuptor*

Aceste valuri desordonate

4 *sunt numai procesul fermentații în dospeală. Fermentația se face sub efectul acidului carbonic, produs de bacteriile de drojdie și acid lactic*

Amestecul

5 *dospelei cu aluatul încă nefermentat este o operațiune importantă, cunoscută din prepararea cozonacului. Amestecul acesta produce creșterea pâinii*

Pâinea noastră de toate zilele după o coacere de un ceas și jumătate, pe dinăuntru și dinafară

6 *O privire în miezul pâinii. Aluatul a pierdut din apa sa, albumina s'a topit și bacteriile au fost distruse. In modul acesta pâinea poate fi conservată*

7 *Pâinea dinafară. Rețeaua delicată de linii este dextrina „închegată", formată prin plesnirea granulelor de amidon ale făinei, dând pâinii un gust dulceag*

8 **Secretul adevărat al cuptorului de pâine** *este căldura potrivită. La 280 grade și o răcire treptată până la 160 grade, procesul de coacere a pâinilor așezate în forme durează un ceas și jumătate. Această durată poate fi prelungită însă până la 22 ore, spre pildă, pentru pâinea caramelă*

← Pământul care nutrește . . .

Hensoldt
DIALYT

Binocluri de campanie cu prisme
pentru călătorie - sport - vânătoare

M. HENSOLDT & SOEHNE OPT. WERKE A-G · WETZLAR

Un secol de activitate

Voigtländer
FOTO

13 COPII

Copiii sunt o fericire pentru familie. Dar ei sunt și viitorul națiunii! Cifra 13 este fără îndoială un număr norocos, când e vorba de treisprezece copii sănătoși născuți din aceiași părinți. Treisprezece copii! Câte sforțări și griji înseamnă aceasta mai ales în ziua de astăzi! Dar și câtă bucurie! Tatăl copiilor, medicul Dr. Otto W. locuește împreună cu harnica și amabila sa soție Wally și cu ceata de copii fericiți și aducători de fericire, în Berlin. Aici lucrează el în timp de pace, iar acum, e pe frontul răsăritean, unde ajută pe răniți

Deorece în Germania Statul și organizațiunile profesionale sprijinesc cu sfaturi și mai ales cu fapta familiile cu mulți copii, misiunea politico-națională a acestora este cu mult ușurată. Se acordă mari reduceri la impozite. De exemplu, un părinte cu 13 copii nu plătește niciun impozit până la venitul de 24 500 RM! În afară de aceasta, organizațiunile profesionale — în acest caz Uniunea Medicilor de Asigurări din Germania Mare — și administrația financiară acordă subvenții de educație și instrucție începând cu al treilea copil. Afară de această, se fac scutiri de taxe la școala secundară, astfel că și familiile cu copii mulți sunt în stare să-și țină copii la carte. Aceste subvenții sunt de aproximativ 80 RM lunar de fiecare copil. În această mare casă (familia doctorului O. W. stă cu chirie într'o casă cu 14 camere), iar mama este ajutantă de o fată în casă germană și de o tânără Ucraineană repartizată de Oficiul Muncii.

Serviciu interior: Băieții trebue să facă cu rândul serviciul de curățire a pantofilor. Dar până și Dietrich, un licean de 14 ani, face cu plăcere această muncă. El primește cu mândrie mângâierile recunoscătoare ale mamei

O școală primară la excursie? Nu! Nu-i decât familia doctorului W., cu copiii (pe atunci, în anul 1939, numărul lor era „numai" de 12), la o plimbare prin munți. În automobil, veselii pasageri în costum bavarez, iar în spate, cortul și bagajul pentru trei săptămâni de vacanță fericită

Dorothea, născută în 1934 și Michael, în vârstă de șapte ani, singurii care frecventează școala primară, se întorc acasă cu povara grea a începuturilor bagajului de cunoștințe

Cei doi gemeni născuți în anul 1931, Bernhard cu părul negru și Albrecht cu părul blond, încearcă împreună cu fratele Erwin, mai mic cu un an, să răspundă la chestiuni privitoare la transport

O semnătură importantă: Otto, mezinul născut în anul 1940, a semnat cu mâna proprie o carte poștală adresată tatălui său pe front. Ruth, născută în anul 1930, copilul al 7-lea, îl ajută frățește

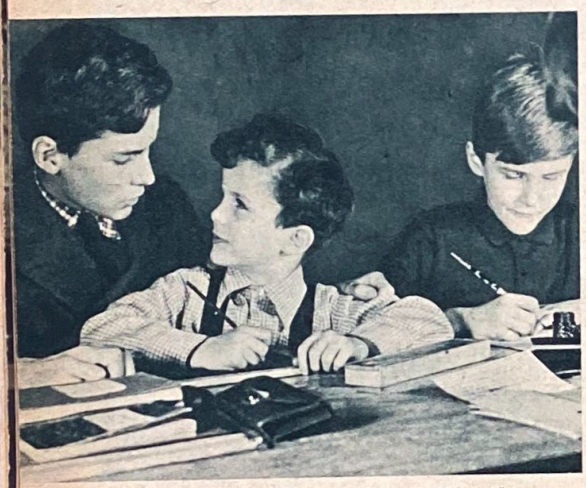

Un magistru sever: Copiii cei mai mari trebue să păzească pe câte doi dintre frații mai mici. Iată aici pe Ulrich, născut în 1926, supraveghindu-și frații Michael și Erwin, cari își fac acum lecțiile grele acasă

700 de copii, răniții, sunt dați în îngrijirea medicului major Dr. W., în trenul său spital de pe frontul Caucazului. Intimp ce el își face datoria la mii de kilometri de acasă, neavând răgaz de odihnă decât foarte rar în mijlocul medicilor și surorilor din spitalul său . . .

Cel de al cincilea copil, bruneta Maria, născută în anul 1927, cântă de bucurie printre camaradele ei din organizația Bund Deutscher Mädel, unde va fi numită în curând șefa unei grupe

... acasă, mama conduce marea ceată a copiilor zburdalnici. Dar dela Gerhard, în vârstă de 20 de ani, care a fost pe front, până la micul Otto, se supun cu toții voinței mamei conștiincioase și severe, care cu toată treaba multă pe care o are cu copii, tot mai găsește răgaz să citească, să se instruiască, să facă sport (a învățat călăritul după nașterea celui de al 12-lea copil!), fiind astfel o soție-model

Frații trebue să se ducă la școală îmbrăcați curat și frumos. Și deoarece mama n'are decât două mâini, intervine și Hedwig, care are 18 ani și va da acum bacalaureatul

Fata cea mai mare, Elisabeth, născută în 1924, vrea să studieze medicină. A trecut cu succes bacalaureatul, iar acum face practică într'un spital din Berlin

Plutonierul Gerhard ca și tatăl său, face parte din trupele sanitare. Și el a fost pe front în Răsărit, timp de peste un an, iar acum are concediu de studii ca medicinist la Berlin

Nu numai sărăcia singură apasă asupra oamenilor în Uniunea Sovietelor. Grea este mai ales lipsa de ordine, de curăţenie şi de energie: o urmare a educaţii, care impune chiar şi tineretului o ideologie întunecată.

Omul sovietic e lipsit de orice necesitate de a cultiva mediul în care trăieşte. Nimeni nu se îngrijeşte de drumurile stricate ale satelor, şi oraşele şi fabricele fac deasemenea o impresie jalnică

↑ *O demonstraţie a „ateiştilor", o organizaţie, care se dedică nu numai combaterii bisericii şi a creştinismului, dar care vrea să înăbuşe în oameni orice credinţă într'o putere mai superioară, ca aceia a Sovietelor*

Un cimitir sovietic. Monumente funerare cu ciocan şi seceră ruginesc pe mormintele neîngrijite ale funcţionarilor roşii — nimic nu leagă pe cei vii de morţi. Cine moare, este lipsit de valoare pentru producţie: acesta este sensul filosofiei bolşevice ↓

Cifra de producţie — omul

Moartea în ideologia sovietică

Campania din Răsărit a ridicat vălul ce ascundea în faţa popoarelor europene fiinţa adevărată a bolşevismului. Articolul următor e scris de un om care, în calitatea sa de reporter de război pe lângă trupele combatante, a putut să studieze de aproape în teorie şi practică, sistemul sovietic

În Răsărit omul devine mai eftin. Ţărancele îşi nasc copiii cu uşurinţă, pe ogor. Şi ele nu se plâng când la bătrâneţe trebuie să moară pe zdrenţe la gura sobei.

Aluatul de popoare sovietic e plin de enigme. Multe din ele îşi au rădăcinile în forţele primordiale ale spaţiului, altele în epocile întunecate ale istoriei ţariste. Personagiile lui Dostojevski, poartă această moştenire, ele sunt stăpânite de acel „nitcevo", sunt pustiite de nihilism şi generaţiile secolului nostru se află încă în umbra lui. In acest humus, în care creşte mai ales cinismul şi cruzimea, bolşevismul a plantat noui seminţe, care au încă putere de împrospătire, întocmai ca vlăstarele tinere în pădurea bătută de furtuni. Călătorii, cercetătorii şi reporterii care au reuşit să se mişte în dosul graniţelor roşii, au bănuit şi recunoscut în mod vag toate acestea. Ceeace ne povesteau ei, suna de neînţeles, dar, ne gândeam adeseori, neînţelesul nu-i totdeauna rău.

Intretimp războiul a străpuns „zidul chinezesc" care izola URSS de restul lumii. Milioane de soldaţi europeni au pătruns în sate şi în oraşe. Ochii şi urechile lor, inima şi raţiunea lor au cucerit o serie bogată de impresii.

Sortând observaţiile, acum când războiul ne reţine destul de lung dincolo de Nipru şi separând pleava de grâu, iese la iveală ceiace ne înstrăinează şi mai mult de Soviete, decât toate argumentele ridicate de politicieni. Este atitudinea lor faţă de moarte.

*

Din ştirile culese iarna trecută pe frontul Donetului, câteva amănunte din declaraţiile prizonierilor au rămas în amintire. Ele au risipit ceaţa ce ne întuneca vederea. Un prizonier ne povestise, aşa din întâmplare, că dincolo e obiceiul că din cadavrele soldaţilor proprii se fac grămezi mari, care sunt stropite apoi cu benzină, astfel că în scurt timp rămâne numai cenuşă.

Atunci mi-am amintit subit că nu văzusem încă nici un mormânt de soldat rus.

*

In cartierul nostru venea în fiecare zi o ucraineană care ne aducea lemne şi apă. O chema Marusja şi avea douăzeci şi doi de ani. Ne plăcea de ea, fiindcă era harnică, iscusită şi amabilă. Unul din noi a aflat că bărbatul ei zace bolnav în pat; din povestirile ei frânte am înţeles că a fost doborât de pneumonie. Intr'o zi Schmidt a întrebat-o, cum îi mai merge. Marusja îl privi mirată şi răspunse: „Vai, domnule, s'a dus —" el murise încă de trei zile.

Cimitirile oraşelor erau totdeauna lăsate în părăsire. Peste tot buruieni. Deasupra mormintelor scufundate se ridicau grilajuri de fier ruginit, adeseori în forme de ciocan şi seceră. Intre acestea, cruci izolate, dar jur împrejur pustiu şi decădere. Se simţea imediat că nimeni nu mai venea la locurile acestea. Târziu numai am descoperit, de ce trebuia să fie aşa, fiindcă pelerinajul la morţi cere respect în faţa eternităţii.

*

Ceva îi lipseşte regimului: mila. Dar statul care este incapabil să respecte în supuşii săi pe om şi care din cauza aceasta îi tratează fără sentiment, înfrânează şi dispoziţia acestora de a redeştepta instinctele lor bune. Procedarea aparatului bolşevic cu individul în parte este cel mai bine caracterizat prin cuvântul „a lichida", care e întrebuinţat în legătură cu sentinţele de moarte ale justiţii. In dosul acestui cuvânt se ascunde materialismul, care trădează că fiinţa în viaţă nu valorează decât o inscripţie cu creta pe o tablă de cifre, care poate fi ştearsă ori când.

*

Cultul pe care un popor îl are faţă de morţii săi, este piatra de încercare a moralei sale. Şi este o oglindă a demnităţii ce o dedică vieţei. Cine porneşte din reprezentările occidentale, trebuie să răstoarne toate noţiunile care au format concepţiile sale despre viaţă, spre a putea urmări ideologia bolşevică. Teoria imperativului economic nu acordă omenescului nici un spaţiu şi astfel omenescul a devenit un factor perturbant al teoriei. Omul, femeia, copilul, au însemnătate numai ca forţe productive. Ei corespund mai bine necesităţilor sovietice atunci când funcţionează ca maşinele care mişcă ceasornicul. In clipa când arcul s'a destins, el este aruncat ca ceva cu totul inutil. Prin perspectiva aceasta corpul, cadavrul au numai rolul unui învelis fără sens.

Moartea este reversul vieţei. Spre bunurile ei nu duce nici o cale înaltă. Când partizanii bolşevismului, corupţi de strălucirea presupusei lor logice, afirmă că Sovietele nu pot fi trase la răspundere pentru mentalitatea rusă, aceasta însemnează că adesea lipsa de informaţie se află împotriva convingerii sincere. Sentimentalismul „sufletului larg din răsărit" la care se referă, lăsa joc liber senzaţiilor omeneşti. Aci a început să taie foarfeca bolşevică. Ea a distrus dragostea şi a făcut din ea o necesitate igienică.

*

Noi nu putem urma, conştiinţa noastră bate un alt ritm; aci nu ajută nici obişnuinţa cu mediul sovietic. Intr'un oraş din Sud miliţia a spânzurat un tâlhar din localitate. Era ca o sărbătoare populară — oamenii soseau în valuri, bătrâni şi copii şi oroarea pe care omul civilizat al Occidentului o resimte la astfel de scene, părea a fi ceva necunoscut pentru ei.

Şi îmi amintesc, că într'o zi doi oameni au trecut la noi, noaptea şi pe ceaţă, printr'o prăpastie ce forma frontul. Erau muncitori care s'au lăsat angajaţi la Soviete, pe la 1930, când a început în Germania criza economică şi care pe vremea aceia se simţiseră poate chiar comunişti. Ei vorbeau zăpăciţi, cu întreruperi, parcă noaptea întunecată le-ar fi închis gura. Insfârşit au devenit mai comunicativi.

„Faceţi cu noi ce vreţi" spunea cel mai în vârstă, un om trecut de patruzeci. „Faceţi ce vreţi" continuă el după o pauză, „numai să nu ne trimiteţi înapoi. A trăi acolo, era, ca şi când ai fi mort, ştiţi — era totdeauna aşă frig în jur şi la urmă omul simţea rece şi în suflet. Poate veţi înţelege —"

Noi am înţeles.

În această mânăstire dela sârşitul secolului al XVIII-leà se află din 1811 în Oberndorf pe Neckar fabrica de arme a Regatului Württemberg. În serviciul ei se afla ca fabricant de arme şi Franz Andreas Mauser, tatăl fraţilor Wilhelm şi Paul Mauser deveniţi mai târziu celebri. Primul lor mare succes care a făcut ca numele de Mauser să fie cunoscut în lumea întreagă a fost introducerea în 1871 a tipului lor de armă, armă de infanterie M/71, în cadrele armatei Reichului. Acest model de armă a fost îmbunătăţită de inventatori zeloşi şi pricepuţi şi transformată în armă cu repetiţie, a devenit la 1884 carabina ostaşului german. Perfecţionată, arma Mauser a ajuns renumita armă 98 care şi până astăzi — după mai bine de 40 de — a rămas neîntrecută.

Dacă astăzi arma Mauser 98 continuă să fie, ca şi în războiul mondial, însoţitoarea credincioasă a infanteristului german pe calea victoriei, dela sine înţeles că asta nu înseamnă că uzinele Mauser s'au oprit în repurtarea succeselor. Din experienţa de decenii în materie de fabricaţie de arme şi sârguinţa dârză, au putut fi realizate în birourile de construcţie cu sprijinul noului institut pentru perfecţionarea armelor, arme de construcţia cea mai modernă. Rezultatul acestei noi evoluţii sunt armele automate, care utilizate de armata de uscat, de marină şi aviaţie ca arme terestre, de avion şi pentru apărarea antiaeriană dovedesc calitatea şi valoarea armelor Mauser, în lupta pentru viitorul Europei.

MAUSER

MAUSER-WERKE AG.
OBERNDORF - NECKAR

Küppersbusch

Instalatii
de bucatarii mari

F. Küppersbusch & Söhne A.-G., Gelsenkirchen

Neted şi lucios

ca mătasea este vârful
fiecărei
peniţe

Kaweco-

De aceea tocul *Kaweco* alunecă pe hârtie uşor întocmai ca o „pană"

Ultimele creaţii *Kaweco* vi se arată cu plăcere în magazinele de specialitate

---

SIEMENS

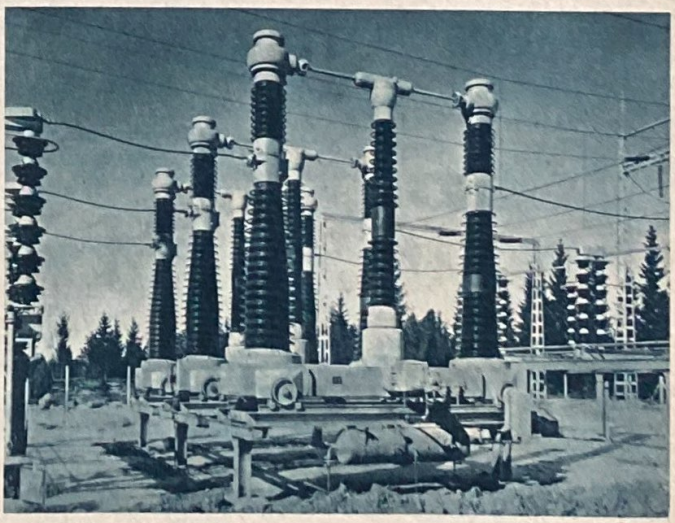

Un întrerupător Siemens la Cercul Polar

Construirea întrerupătoarelor cu expansiune de către Uzinele Siemens a însemnat o perfecţionare revoluţionară în domeniul transportului energiei electrice, reducându-se la câteva kilograme uleiul necesar pentru stingerea arcului voltaic. Întrerupătoarele cu expansiune Siemens fac faţă tuturor condiţiunilor climaterice şi funcţionează perfect chiar şi în caz de jivraj. Întrerupătorul din figură este destinat pentru o instalaţie cu o tensiune de exploatare de 220000 V, puterea de întrerupere fiind de 3 milioane kW. El este — la Cercul Polar — o mărturie a realizărilor industriei electrotehnice germane.

SIEMENS-SCHUCKERTWERKE AG · BERLIN

Primul film trucat în culori

Pentru prima dată în istoria filmului european, a apărut pe ecran, un mare film trucat în culori. Cu acest prilej „Signal" a rugat un specialist să dea lămuririle ce urmează, în legătură cu desvoltarea filmului trucat

Trucajul a luat ființă chiar la primele începuturi ale filmului. Spectatorii primelor teatre-cinematografe din târguri și pieți au văzut lucruri surprinzătoare: trecători și trăsuri se opreau brusc; ca la comandă, și refăceau, în plină viteză, calea pe care o parcursesera; persoane și obiecte apăreau, apoi dispăreau în mod misterios; un om era surprins de ruloul unui compresor de drumuri și turtit ca o foaie de hârtie, cu toate acestea umbra neagră se ridica, omul turtit se refăcea și apărea viu și sănătos. Dar curând aceste trucuri simple n'au mai fost suficiente, publicul devenise între timp mai pretențios. Artiști și scriitori cunoscuți au trecut la această ramură artistică atât de disprețuită și au fondat arta filmului mut, căutând a întrece efectele scenei teatrale prin mijloace cinematografice. Veni apogeul filmului trucat. Pe ecran au apărut uriași și pitici, locuitori ai planetei Marte, animale preistorice. Prin aceasta filmul a făcut o incursiune în domeniile cele mai tainice ale sufletului nostru. S'au realizat pe ecran coșmare, imagini reflectate prin oglindă se detașau spre a trăi viața lor proprie, ființe invizibile treceau pe străzi și numai urmele lăsate în zăpadă, dovedeau prezența lor, perechea de „alter ego" se lua la luptă, tablouri de artă primeau viață și figurile reprezentate părăseau ramele. Filmul trucat n'a cunoscut imposibilul, nici limita. Dar tocmai această lipsă de măsură i-a fost fatală. Publicul a demascat repede trucurile tehnice și s'a săturat de aceste „șarlatanii" cu viziuni și spectre. Realitatea a reluat drepturile sale și trucajul primi o nouă misiune: el aduse servicii architecților sub formă de modele de clădiri, proecțiuni și alte mijloace secrete pentru construcția de străzi, piețe, hale festive și săli de spectacole și alte multe decorațiuni, de mari dimensiuni.

Ufa a reînviat iar filmul trucat de odinioară prin filmul său jubiliar „Münchhausen" și publicul îi va fi recunoscător pentru aceasta. Trucajul este unul din elementele esențiale ale filmului. Trebuie să ne servim însă de el în mod judicios și cu gust și numai atunci când celelalte mijloace au dat greș. Numai filmul trucat poate da aparența realității unor scene ca spre pildă: călătoria pe o ghiulea de tun; hainele cuprinse de nebunie care se reped asupra stăpânului, trupuri cu și fără cap — luate din povestirile fantastice ale lui Münchhausen. Regisorul Josef von Baky și colaboratorii săi au muncit luni de zile la realizarea trucurilor, care n'au fost prezentate încă niciodată în culori și cu o astfel de perfecție.

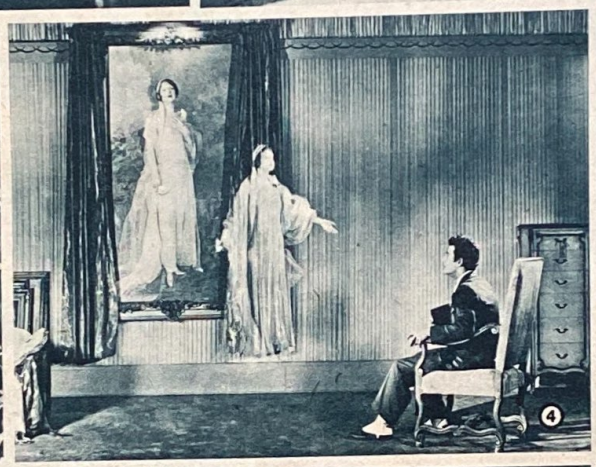

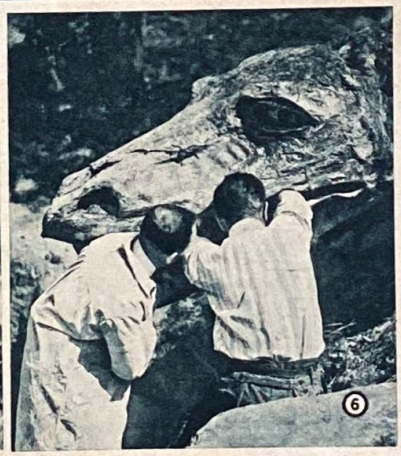

In Film totul e posibil

Trucaje din ultimele trei decenii de cinematografie germană. 1. Oameni care sboară ca păsările. 2. Intâlnirea dintre cei doi „alter ego". 3. Coșmarul. 4 Viziunea iubitei. 5. Gulliver tun (fotografie cinamatografică din epoca în țara piticilor. 6. Capul balaurului care filmului mut, luată probabil dintr'un film de scuipă foc. 7. Călătoria pe o ghiulea de mult uitat). 8. In raiul basmelor

Marele aventurier, baronul Münchhausen călătorește pe o ghiulea de tun. *O scenă de necrezut din multele scene de necrezut ale noului film în culori „Münchhausen", care aduce pe ecran viața unui reprezentant iubit al literaturii germane*

Film in culori Ufa

ARMONIA CASTANETELOR

Din lumea dansului spaniol

Ochii ei strălucesc ca noaptea întunecată, părul ei e negru ca lemnul castanetelor, corpul ei se mlădie în ritmul insinuant și pricioarele ei bat tactul sălbatic al melodiilor răscolitoare. E Manuela del Rio, (la stânga) dansatoarea spaniolă, care a preluat moștenirea marei sale compatrioate La Argentina.

Rechizitele cele mai scumpe ale Manuelei sunt castanetele, pe care le păstrează ca pe o comoară afântă. Ea poartă totdeauna cu sine, într'o pungulită, aceste instrumente delicate și sensibile. A căutat mult până a descoperit pe meșterul care a făcut și castanetele celebrei La Argentina. Ele sunt cioplite din lemn de grenadier.

Nume de orașe din toate părțile: Berlin, Roma, Paris, Surabaia, Singapore, Batavia, Tokio, Bali, Rio de Janeiro. Lumea întreagă cunoaște pe Manuela del Rio, dansul ei ne povestește de splendoarea Spaniei, de vechea cultură nemuritoare a Europei.

Când Manuela, după prima ei serată de dans din Tokio, a stat model în fața unui pictor tânăr pentru o schiță în tuș, la plecare pictorul i-a dăruit sticla cu tuș și pensula. Era sărac și aceastea erau lucrurile cele mai prețioase pe care i le putea dărui. Cuprinși de emoție amândoi au făcut o plecăciune adâncă după vechea datină japoneză. Mai târziu Manuela spunea odată, că ar fi dorit mult ca plecăciunea ei să fi fost cea mai adâncă.

Exact la vârsta de patru ani Manuela a fost răpită de o trupă de țigani. Tatăl ei, un mare industriaș de mătăsuri din Oviedo, a făcut tot posibilul să-și regăsească fata. Țiganii au fost găsiți. Ei au vrut să facă din fată o dansatoare. Talentul era descoperit și părintele înțelegător i-a ușurat studiul.

Se povestește despre La Argentina, predecesoarea celebră a Manuelei, că ea călătorea odată prin Spania în căutarea unor izvoare pentru dansurile ei noui. A fost și la Salamanca, spre a cunoaște dansul popular „Charrada". Dar nimeni nu știa să-i arate dansul acesta. Insfârșit ea a aflat că singurul care mai cunoștea „Charrada", ar fi un bătrân de 80 de ani, care trăia într'un sat mic aproape de Salamanca. Ea se grăbi acolo și puse pe bătrânul bunic să repete dansul de atâtea ori până acesta nu mai putu de oboseală. „De ce nu învățați și voi „Charrada'?" a întrebat Argentina pe ceilalți locuitori ai satului. „Ah, Senorita, noi vrem să dansăm pentru plăcere și nu să învățăm sărituri obositoare", a fost răspunsul.

In secolele trecute și dansul „Fandango", ca de altfel toate vechile dansuri populare spaniole, fusese acuzat de cler ca fiind o operă a diavolului, din cauza ritmului său pasionant. Aproape ar fi reușit să obțină interzicerea dansului. Un cardinal spaniol, care nu voia să renunțe la acest spectacol frumos, a cerut însă Papei, să se joace acest dans în fața lui, spre a ști ce vrea să interzică de fapt. Papa a acceptat și a fost, cum spune legenda, atât de entuziasmat de acest dans, că e cerut cu insistență repetarea lui.

Fro.

Giulia, Nanna, Teresa, Adelina, Rosina și Nina — dar ce înseamnă aceste nume și temperamente față de acea noțiune unică, ce cuprinde pe toți într-o comunitate irezistibilă, anonimul, care ridică pe fiecare în parte, făcând din mulți „eu" mici, un mare „noi": Giovinezza Italiana!

TEATRU ÎN ȚARA COPIILOR

„Signal" vizitează „Teatro della Fiaba" din Florența

Copiii sunt mândria popoarelor tinere și cu aspirații. A fi copilul unui astfel de popor, este un privilegiu care se manifestă prin forța creatoare a acestui tinerel. Și anume atât în domeniul muzelor, cât și în disciplinele științelor, ale meseriii, ale muncii la plug sau în atelier. Toate acestea sunt lucruri așa de sineînțeles, ca și educația și auto-educația în serviciul patriei.

Italia este țara clasică a copiilor. Generația cea mai tânără crește cu o

← *Vioară și ghitară, flaut și armonică, puțin curaj și multă tragere de inimă — și iată gata mica orchestră sincopică. Ea acompaniază cupletele și dansurile, scenele și parodiile, baletele și operele miniature, care compun programul fermecător al „Teatro della Fiaba"*

→ *Din cutia mare de jucării a „Zânei Păpușilor". Cea mai mică balerină, care prin grația ei copilărească și prin siguranța uimitoare a tehnicei sale clasice, a devenit favorita tuturor vizitatorilor. Adulții au înțeles imediat că jocul acestor copii e stăpânit de o seriozitate mai profundă decât în multe alte „teatre" ale oamenilor mari*

Răcorită
și
înviorată

N:o 4711.

Apă de Colonia

abundență naturală într'un surplus de nașteri și în marele număr de familii binecuvântate cu mulți copii. Deoarece statul consideră ca datoria sa supremă să îngrijească de prosperitatea și ocrotirea acestor generații, bazând viitorul său mai ales pe acest tineret, belșugul de copii natural al țării — prin care Italia ocupă locul de frunte între națiunile mari ale Europei — a primit o latură politică hotărâtoare. Tineretul însuflețit și educat prin idealuri și speranțe măreațe, imprimă poporului mândria acelei încrederi nețărmurite pe care o admirăm azi.

Este de sineînțeles că un rezervor de tineret gradat și încadrat în mod natural în legea unei selecționări progresive, are șansa de a dispune în toate domeniile vieții, și mai ales în manifestările publice, de o rezervă bogată care poate satisface toate cerințele. Aceasta mai ales în ceiace privește carierele muzicale, care prin tradiția înaltă și mândră a țării lor — ale cărei realizări culturale au imprimat caracterul lor asupra omenirii — constituie un stimulent deosebit pentru tineretul dotat cu talent creator.

În domeniul muzicei și al teatrului Italia a fost totdeauna țara care a dăruit lumii un belșug de cele mai frumoase talente. Cântecul este manifestarea naturală a vieții poporului pe coastele udate de Marea Adriatică și Tireniană. Tineretul crește cântând; cerul curat deasupra mării, lumina puternică a peisajului, contactul intim cu o cultură milenară, care stimulează peste tot o viață nouă — iată ce ne spun cântecele lor.

Nu-i de mirare deci, că o ideie ca aceia a unui teatru de copii a găsit în tineret nu numai ecoul cel mai bucuros, dar și un belșug impozant de talente pentru realizarea lui. De fapt nu este un teatru de copii propriu zis, ci un teatru al fetelor, pe care donna Flavia Farina l-a înființat acum cincisprezece ani la Florența prin „Teatro della Fiaba". De atunci ziarele florentine publică în fiecare an — toamnă, când copiii se întorc în oraș, la școală — invitații adresate fetelor de patru până la cincisprezece ani, de a se prezenta, dacă le face plăcere, la „Teatro della Fiaba". Cine se anunță, este examinat ca auz și tact muzical, și apoi, în după-amiezile libere, încep repetițiile — se joacă Sâmbătă, Duminica și sărbătorile — sub conducerea unui dirijor muzical cu o orchestră mică și a unui regisor care face inscenarea. Un maestru co-

Micul comic imită, ca „Gigolo", pe „colegul" său celebru Macario

Rezultatul poziților de balet repetate des și sever sunt: grație și farmec

Un tol mare al adolescentei: ea face caricatura surorei mai mari ca studentă

Cupletul ei în dialect îndeplineşte toate cerinţele: comicul şi ironia

Un „şlagăr" adevărat pretinde curaj: tineretul naiv îl posedă, este un privilej al său

Un punct culminant: „Cântec de seară pentru soldaţii în război", cântat în portul toscan

reograf învaţă paşii de dans corecţi şi două doamne binecunoscute, la care multe mame ale debutantelor de azi au învăţat să recite odinioară, învaţă pe copii rolurile.

Şi apoi copiii joacă, fără nici o constrângere sau silă, aşa cşi când ar fi singuri, între ei, în grădină sau în camera copiilor, dar nici odată pe scenă, ei joacă exact cşi când ar spune dela ei ceiace cântă şi vorbesc. Ei trăiesc rolul lor, gesturile lor sunt naturale şi complect degajate. Se urmăreşte numai impulsul de a juca, nu atât scoaterea în evidenţă, deoarece chiar şi cele mai talentate, care au mai multe roluri importante — majoritatea lor de nouă până la doisprezece ani — primesc în alte seri roluri mici, secundare. Cine nu se adaptează, se elimină singur; nu există nici o obligativitate permanentă; cele mai multe continuă cu entusiasm, aduc cu sine surori mai tinere şi vin încă la probe, chiar după ce au trecut de vârsta jocului.

Se joacă poveşti cunoscute, „Pinocchio", figurile favorite ale celor mai noi cărţi de copii, clownul-copil, apare şi domnul „Buonaventura" ale cărui isprăvi sunt urmărite săptămânal de copii italieni în „Corriere dei Piccoli" şi apoi „Stenterello", acest brav flăcău toscan, din provincie urmărit de nenoroc, ale cărui ghinioane nesfârşite au fost reprezentate în ultimul veac cu mare succes într'un teatru propriu la Florenţa. Se dă şi clasica „Zâna Păpuşilor" şi o piesă scrisă la Simfonia copiilor a lui Haydn şi o altă mică operă veche, ale cărei părţi pot fi cântate aşa sigur, curat şi clar şi uşor, cum am dori să se întâmple la multe alte opere solemne.

Aceşti artişti tineri şi cei mai tineri nu joacă, firește, numai pentru semenii lor, adică numai pentru copii; adulţi, ale căror visuri sunt legate în Italia de copii lor, vin adesea şi ei. Şi după amiezile, în care micele cântăreţe şi balerine dau reprezentaţii pentru răniţi, sunt adevărate sărbători. La asemenea ocazii ele compun programul absolut independent, adeseori cu inovaţii direct uluitoare. Sunt lăsaţi a fi călăuziţi de instinctul lor de copii nevinovaţi. Şi cine a putut asista vr'odată la vreun spectacol dintr'un spital va spune: cu drept cuvânt. Fiindcă fericirea cea mai curată a bărbaţilor care îşi expun viaţa pentru lumea copiilor lor — sunt copiii, care sunt chemaţi a da ţării o viaţă nouă.

Un vehicol ciudat,

compus din mijloacele de comunicaţie a două epoci diferite. Este un avorton. Caraghios, ridicol. Ar trebui să fim însă prudenţi. Cine poate şti ce însemnează gluma aceasta... Dacă vreţi să aflaţi ceva mai de aproape despre această căruţă ciudată, citiţi vă rog, paginele următoare

CÂT E DE MARE EUROPA?

O intrebare nesăbuită — care devine cu atât mai fecundă, cu cât reflectăm mai mult asupra ei

In această epocă fața Europei a trecut prin schimbări mai mari ca în o mie de ani înainte. Dar obiceiul milenar pare a fi mai puternic ca acest progres. Vom încerca a lămuri această problemă a timpului

Progresul technicei a transformat spațiul și timpul!

In Decemvrie 1812, Napoleon pornește cu trăsura dela Vilna la Paris. Viteza călătoriilor sale era rezultatul unei organizații de transport care, pentru epoca aceia, era admirabilă și servea ca model în întreaga Europă. Napoleon era „călătorul cel mai rapid al timpului său". Spre a străbate distanța de 2000 kilometri dela Vilna la Paris, împăratul avea nevoie de 13 zile. El voia să fie cât se poate de repede la Paris și nu se menaja nici pe sine însuși, nici caii. Cu toate acestea el n'a reușit a depăși niciodată o viteză de călătorie mai mare ca 6 kilometri pe ceas.

25 ani înainte, Goethe pleacă din Karlsbad în Italia. In Septemvrie 1786 el ajunge la stația de poștalioane din Brenner și seara la 7 se urcă în diligență. El ajunge astfel până la Trient. „Poștalioanele" — scrie poetul în jurnalul său — „au mers cu o viteză așa de mare, încât îți luau văzul și auzul; și, cu toate că am regretat în fond de a trece noaptea, și cu viteză atât de teribilă, prin aceste regiuni admirabile, mă bucur totuși..." Exact 25 ore mai târziu Goethe sosește la Trient. Spre a parcurge distanța de 145 kilometri dela Brenner la Trient, el a pierdut zi și o noapte — și credea că a călătorit teribil de repede. Cu toate că avusese o șosea deosebit de bună și legături totdeauna potrivite, el a obținut totuși o viteză de călătorie de abia 6 kilometri pe ceas. Această „viteză teribilă", cum spune poetul, consta în viteza maximă a unei trăsuri cu cai. Erau așadar 10 până 12 kilometri pe ceas, când drumul cobora spre vale. Tot atât de repede călătoriseră și romanii din antichitate!...

Astăzi putem traversa Europa, spre pildă dela Calais la Istanbul, în 60 ore. Expresul parcurge distanța de 3000 kilometri cu o viteză medie de 50 kilometri. In 60 ore călătorul de acum 100 ani parcurgea numai vr'o 300 kilometri. Cel care putea suporta, zi și noapte, oboselile de neînchipuit ale unei călătorii în diligență „romantică", putea ajunge în 60 ore, în cazul cel mai bun, dela lacul Boden la Geneva sau dela Amsterdam până la frontiera franceză. 3000 kilometri de astăzi fac cât 300 kilometri odinioară. Kilometrul de astăzi valorează numai 100 metri. Distanțele și spațiile s'au redus la o zecime. Europa de azi nu-i mai mare ca Elveția. Își dă ea seama de aceasta? Locuitorii Europei au înțeles ei în fond faptul acesta și vor trage ei consecințele rezonabile?

Timpurile se schimbă, oamenii rămân însă aceiași

La 1800. *Un hangiu se necăjește, fiindcă drumurile sunt prea bune și diligențele merg prea repede și fiindcă toate inovațiile păgubesc pe cetățenii onorabili. In vremea aceia teritoriile însemnate cu roșu pe hartă, jos, puteau fi parcurse în 5 zile. Regiunea colorată în roz cuprinde distanțele ce puteau fi atinse în 20 zile*

In 1900. *Un hangiu se necăjește, fiindcă drumurile sunt prea bune și diligențele merg prea repede și fiindcă toate inovațiile păgubesc pe cetățenii onorabili. In vremea aceia teritoriile însemnate cu roșu pe hartă, jos, puteau fi parcurse în 5 zile. Pe atunci în 20 zile se putea parcurge deja jumătate din glob*

Cum pot împiedeca progresul?

In toate timpurile oamenii au recurs la toate mijloacele disponibile spre a se opune progresului. In ciuda protestelor, progresul a urmat calea sa și a sdrobit pe cei care nu voiau să se adapteze condițiilor noi.

Așa spre pildă, odinioară, oamenii s'au opus organizării unui trafic de călători, ca și când acesta ar fi fost personificarea însăși a progresului. Până acum o sută de ani și chiar mai târziu, nu s'a întâmplat în statele europene aproape nimic pentru îmbunătățirea căilor de comunicație care erau cu totul imposibile pentru concepția noastră de azi. Nu era din lipsă de capital, sau pentru economie sau fiindcă străinii ar fi fost nedoriți. Dimpotrivă, se lucra astfel din șiretenie, spre a reține pe străini în țară. Altădată, în micile principate, se considera, cu toată seriozitatea, ca o culme a înțelepciunii economice, de a lăsa șoselele într'o stare cât se poate de rea. Se spunea că străinii care veneau în țară, vor fi siliți să cheltuiască mulți bani pentru procurarea căruțelor, pentru adăpostirea în hanuri, pentru cumpărarea hainelor noui în locul celor deteriorate în călătorie, pentru ajutoarele primite sub formă de schimburi de cai și muncă omenească în cazurile când călătoria întâmpina greutăți prea mari. Șoselele proaste „aduceau bani în țară". Aceasta era convingerea fermă. Drumurile desfundate și aproape impracticabile aveau menirea să înlocuiască lipsa de venituri survenită prin faptul că acum nu mai era așa ușor să capturezi călători, spre a-i elibera apoi contra unui preț de rescumpărare.

In marile țări ale Europei mentalitatea era aceiași. Când în Anglia s'a urmărit introducerea unor diligențe mai comode pentru călători, opinia publică s'a declarat împotriva acestei inovații, considerând-o ca o mare nenorocire. Turiștii călătorind mai comod vor consuma mai puțin, vor închiria cai mai puține și vor uza haine mai puține și, ceiace era și mai teribil, oamenii se vor moleși, ca femeile. Așa gândeau oamenii pe vremea aceia. Astăzi noi rădem pe toate acestea — și facem exact la fel. Când automobilul deveni un mijloc de transport general, în toate statele Europei apărătorii legilor au făcut tot posibilul ca să reducă circulația automobilelor. Ei au înființat posturi de control pe șosele, au supravegheat viteza automobilelor și au pus amenzi spre a umple cassele comunelor. Când însfârșit au trebuit să renunțe la diferitele restricții, oamenii n'au fost nici răniți, nici primejduiți mai mult ca înainte. Găinele și gâștele care treceau drumul, au învățat — mai repede încă decât oamenii — să se ferească de automobil.

Barierele de astăzi

Circulația și technica au cucerit Europa și europenii sunt fericiți că se pot folosi din belșug de binefacerile acestei civilizații, dar din punct de vedere politic și intelectual ei trăiesc încă în secolul XVIII. Ideile lor politice evoluiază încă în cadrul care nu mai era modern nici în epoca lui Ludovic al XIV-lea. In fond concepțiile țărănești despre proprietatea rurală și economie au servit ca model pentru „politica mare" a secolelor trecute. Ideile politice și în legătură cu ele, cele economice, s'au mișcat într'un cerc restrâns și totdeauna cu sentimente agresive față de vecinul cel mai apropiat. Astfel statele Europei se certau pentru câteva pogoane de pământ, pentru o mină, pentru o frontieră. Și

Goethe 1828:
„Mă întristează că Germania nu se unește; șoselele noastre bune și viitoarele linii ferate vor îndeplini misiunea lor"

întretimp, afară, lumea era împărțită din nou! Europa nu se mai afla în concurență cu alte spații economice, ci se concura cu sine însăși. Intr'o situație asemănătoare niște comercianți cu experiență ar fi ajuns de mult la o înțelegere, dar în Europa domneau încă ideile feudale învechite

In cursul ultimului veac desvoltarea căilor de comunicație au comprimat spațiul Europei, parcă ar fi fost strâns de încolăcirea unui boa constrictor. Luând în considerare mijloacele de comunicație, ea nu-i mai mare astăzi ca Elveția. Din punct de vedere economico-politic, ea este însă tratată la fel ca acum o sută de ani. Seamănă cu un mare proprietar, care își cultivă câmpul cu mijloacele primitive al țăranului simplu

Desenul:
Heinisch, Kossatz, v. Malachowski

Istoria lumii a fost totdeauna astfel: ceiace reprezenta un progres într'un domeniu, aducea cu sine progresul într'altul. În spațiile economice atât de complicate ca acelea ale statelor Europei, nu este posibil să trăiești, de o parte în secolul XX și de altă parte în secolul XVIII. Crizele politice ale ultimelor decenii, urmările unei politici perimate (să ne gândim numai la dictatul din Versailles), au atins cu o precizione remarcabilă și în acelaș timp egală, toate statele Europei. Concepții într'adevăr moderne ar fi putut atenua mult caracterul înspăimântător al acestor crize și le-ar fi putut evita chiar complect. Dar Europa trăia mai departe, cu un picior în epoca „Congresului dela Viena", cu celălalt în timpurile moderne.

Se pune întrebarea: Poate Europa continua o astfel de viață? În centrul Europei, în Germania, unde viața palpită mai puternic ca oriunde, chestiunea aceasta nu se mai pune. Acolo se mai știe însă, că Europa trebuie să-și ajute singură și că războiul acesta va soluționa problema — cu neînduplecare și în orice caz — pentru Europa sau contra ei. În favoarea ei, dacă Europa știe să lupte spre a menține vechiul ei drept de a fi și mai departe, politicește și economicește, un continent; contra ei, dacă ea permite ca forțe din afară să decidă asupra ei, spre a deveni, poate, o anexă a unei Uniuni Mari a Sovietelor, care este dușmanul ei de moarte.

Să rămână oare așa? *Europa, mama civilizației întregi în emisfera occidentală, mama oricărui progres, să stea oare, ea însăși, cu ochii închiși în fața transformărilor continentului ei și ale lumii, și să-și urmeze calea mereu în cadența veche?*

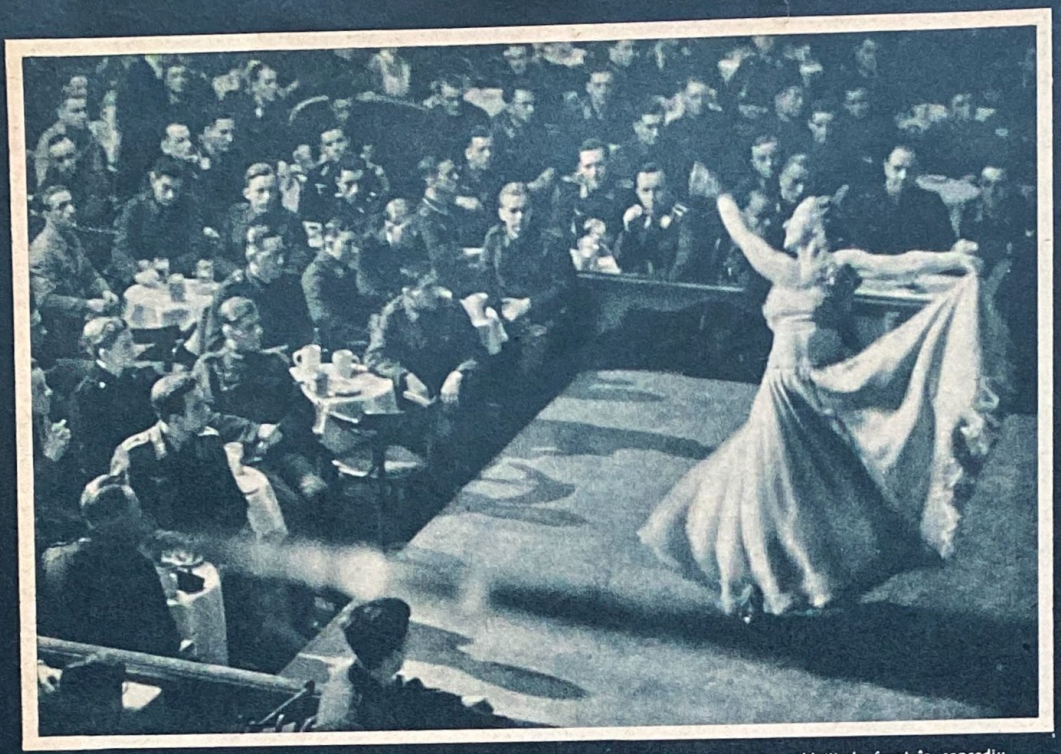

Dela miezul noptii până dimineata cabaretul de noapte se află în plină activitate pentru soldaţii de front în concediu. Programul e bogat. Dansatoare, acrobaţi, actori, cântăreţi şi scamatori scurtează orele de aşteptare lungi ale soldaţilor

Intre două trenuri

Ultima inovaţie pentru distracţia soldaţilor: Cabaret de noapte pentru soldaţii călători

In garderoba cabaretului de noapte chipiurile luptătorilor din Africa, lângă brerelele marinarilor şi căciulile soldaţilor de pe frontul din Răsărit, formează o amestecătură ciudată. Aci trebuie lucrat cu băgare de seamă, spre a evita vr'o încurcătură. Aşa ceva ar putea avea urmări tragice

Foile de drum servesc ca bilet de intrare la reprezentaţiile nocturne ale varieteurilor. La gările de sosire a fost înfiinţat un serviciu de călăuze, care aduce pe soldaţii în concediu la cabaretul sau cinematograful de noapte, unde orele de aşteptare plictisitoare vor trece ca gândul

Un prilej bun pentru colecţionarii de autograme. După apariţia lor pe scenă artiştii sunt asaltaţi pentru autograme. Ele vor servi ca o amintire a celor câteva ore de noapte petrecute în mod plăcut între două trenuri

Femeia cea mai dorită este vânzătoarea de ţigări. Serviciul ei se sfârşeşte de fapt la ora 24. Ea cunoaşte însă slăbiciunile soldatului de front şi de aceia în fiecare seară rămâne de bună voie până la sfârşitul reprezentaţii

Ştiinţa constată:

Cărbuni de cartofi — un remediu nou

Efectul cărbunelui animal este astăzi necontestat, mai ales în turburări gastrice şi intestinale. El s'a confirmat în mii de cazuri şi este întrecut numai de cărbunele de cafea. În cazul când n'avem la îndemână cărbune animal, ne putem ajuta singuri cu un mijloc foarte simplu: cu cărbuni de cartofi. Cartofi de mărime mijlocie carbonificaţi în jar încins, sunt măcinaţi mărunt, după ce mai întâi au fost curăţaţi de stratul de cenuşă exterior. Acest cărbune nu diferă nici la gust, nici ca aspect, nici ca efect de cărbunele animal. Pe lângă dieta obişnuită se vor da zilnic, de trei ori, una sau două linguri cu vârf.

Ingrăşăminte artificială — nesănătoasă?

Se pune mereu întrebarea dacă îngrăşămintea artificială transformă alimentele în aşa fel, încât consumarea lor devine dăunătoare sănătăţii. După numeroasele examinări care au putut nega aceasta întrebare, o nouă cercetare ştiinţifică stabileşte ceva deosebit: Un grup de sugaci a fost nutrit cu legume îngrăşate cu gunoi de grajd, un alt grup cu alimente produse, pe lângă gunoiul de grajd, şi cu îngrăşăminte artificială. Rezultatul a fost: prima grupă era mai debilă, grupa a doua avea o cantitate mai mare de vitamine A şi C şi un sânge mai colorat. Acest rezultat este extrem de interesant, fiindcă a fost constatat prin experienţe făcute chiar asupra sugacilor.

De unde vine efectul foenului?

Nici acum nu s'a lămurit încă întrebarea, de ce foenul are efecte atât de neplăcute asupra unor oameni; s'a stabilit numai, că scăderea subită a umidităţii aerului contribue la aceasta. Manifestările dispar imediat ce începe ploaia sau dacă bolnavul inspiră, într'o cameră experimentală, aer filtrat şi saturat cu vapori de apă. Vaporii de apă sunt însă oarecum inofensivi şi nu-i tocmai explicabil, cum ar putea influenţa organismul. Deodată cu variaţia umidităţii aerului se schimbă însă, într'o măsură destul de mare, după cum ne arată cercetările meteorologice, şi cantitatea de oxigen din aer. Se pare însă foarte posibil, că aceste variaţii pot fi fatale pentru oameni sensibili în ceiace priveşte alimentarea organismului lor cu oxigen. În orice caz o cale nouă se deschide aci pentru deslegarea „secretului foenului".

Contra părului cărunt

Se ştie că părul cărunt n'are leac; altfel ar fi unul din leacurile cele mai căutate. Sunt însă cazuri, în care se poate face ceva contra părului cărunt. Se afirmă acum, că prin preparate de drojdie în doze mari s'a putut obţine recolorarea părului oamenilor care au trăit în condiţiuni alimentare restrictive, ca spre pildă, prizonierii. Experienţele făcute cu animale au arătat anume, că albirea părului a început cu o lipsă pronunţată de vitamină B. După o nutriţie bogată în vitamină B, fenomenul a dispărut. Preparatele de drojdie conţin însă multă vitamină B.

Signal Nr. 8. Anul 4. Numărul 2 din Aprilie 1943 — Apare de două ori pe lună — Redactor-şef: Wilhelm Reetz; Loctiitor al redactorului-şef: Hugo Mösslang / Editura şi tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 68 Kochstrasse 22-26 / Toate drepturile rezervate. All rights reserved

0,000 035 grame iod

Numai o mică cantitate de iod

pătrunde în timpul îngrijirii dinţilor cu Jod-Kaliklora în mucoasele gurii şi mai departe în sânge şi totuşi efectul e uimitor. Pentru prevenirea şi vindecarea inflamaţiilor gingiilor care sunt adesea în legătură cu o slăbire a dinţilor (paradentoză), precum şi contra „gâtului sensibil" al dintelui, pe baza literaturii medicinale şi recomandaţiilor multor mii de medici stomatologi nu există un alt mijloc mai bun. Dacă e nevoiede un efect mai intensiv se întrebuinţează în urma recomcndaţiei medicale „Stark-Jod-Kaliklora".

Favoriţii concursurilor

FRANKE & HEIDECKE • BRAUNSCHWEIG

Lohse Uralt Lavendel

Adiere văratecă de mirea smă şi căcoare

Lohse Uralt Lavendel nu mai poate fi fabricat în cantităţi nelimitate, totuşi el a rămas veritabil şi neschimbat ca mai înainte. Dacă ştim să facem puţină economie, el ne va ajunge mai mult timp, căci sunt suficiente numai câteva picături pentru a ne crea un sfert de oră de înviorare şi recreaţie. Şi de aceasta avem nevoie, căci într'un mediu cu aer proaspăt răcoritor vieaţa e mai plăcută, iar munca mai uşoară.

Minunile naturii vii

observaţiunile şi impresiunile interesante din marile călătorii ale scriitorului clasic al vieţii animalelor, Alfred Brehm, vi le prezintă celebra lucrare

Brehms Tierleben

în întregime revăzută de Dr. Walter Rammner, apărută de curând în 4 volume. Volumul I Nevertebrate — Volumul II Peşti, bactracieni şi reptile — Volumul III Păsări — Volumul IV Mamifere. Cele 4 volume — având în total 1816 pagini cu 1365 figuri în text şi 128 de tabele colorate — formatul 19,5 × 27,5 cm — legate, costă **100 mărci germane**. **Cu o reducere de export cu 25 % = RM 75.—**. Lucrarea se poate cumpăra în rate lunare de 10 mărci germane fără niciun supliment de credit şi cu

dreptul de înapoiere în termen de 14 zile, în caz de nemulţumire.

Lucrarea apare numai în limba germană şi este destinată numai pentru export. De aceea plata nu se admite decât în valută sau în clearing. Calculul preţului se face pe baza cursului de clearing valabil în ziua efectuării plăţii. Cursul zilei = cursul de clearing. Import fără vamă şi posibilităţi de plată uşoare (cecuri poştale şi conturi de bancă în 12 ţări)

FACKELVERLAG STUTTGART-B 1001 (Germania)

Abteilung Exportbuchhandlung

Signal

Bucuria primăverii